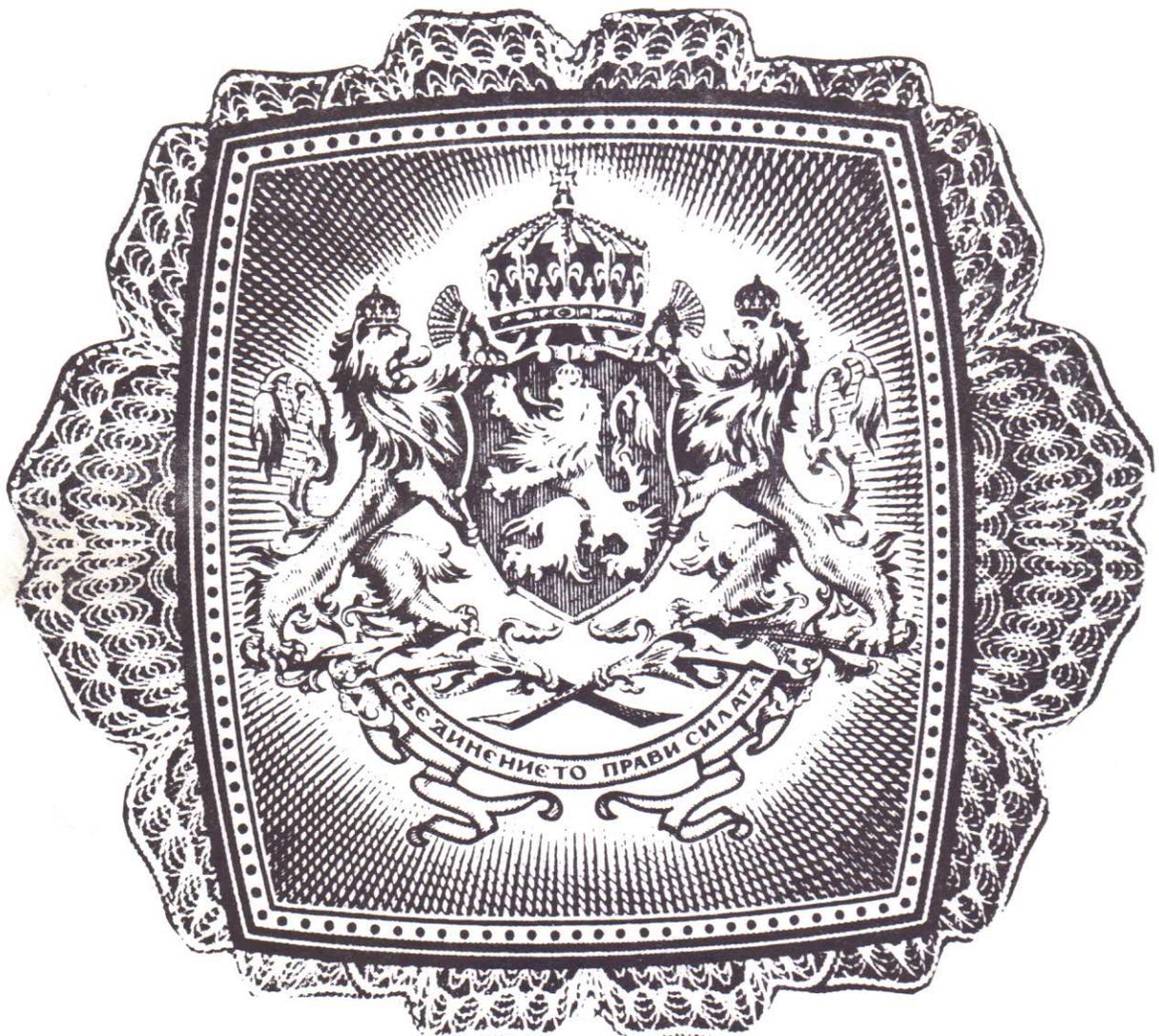

БОРБА®

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

NOVEMBER 1979

БЪЛГАРСКИ ГЕНЕРАЛИ — ПРЕДАТЕЛИ

Въ историята на единъ народъ едва ли има по-гнусно престъпление отъ предателството къмъ народъ и държава. Особено такова престъпление е по-голѣмо въ време на война, когато цѣлия народъ е впрегналъ всичкитѣ си сили за освобождение, обединение или предпазване отъ робство.

Въ славната Българска войска до къмъ края на Втората Свѣтвна война не бѣ отбелязанъ никакъвъ случай на народно предателство отъ никой воененъ чинъ, а камо ли отъ генералъ !

И ето че грима генерали отъ Българската войска лепнаха това черно петно на славната история на нашата войска, за срамъ и позоръ на България. Ето имената на тѣзи генерали - предатели:

ВЛАДИМИРЪ ЗАИМОВЪ

Синъ на поборника Стоянъ Заимовъ. Роденъ на 8 XII 1888 въ Кюстендилъ. Взима участие въ войнитѣ презъ 1912 и 1918. За подривна дейность бива уволненъ отъ войската презъ 1935 год. като генералъ.

Презъ време на Втората Свѣтвна война взима активно участие въ шпионски донесения, като се свързва съ комуниститѣ въ България и Съветския съюзъ. Тѣзи донесения ги предава направо до Москва, чрезъ нелегални комунистически радио станции въ България. Поради тази шпионска дейность много наши войници бѣха избивани отъ патризани въ Югославия и Гърция.

Откритъ отъ полицията, въ сѣда той прави пълни самопризнания, бива осѣденъ на смъртъ и екзекутиранъ на 1 Юний 1942 година.

НИКИФОРЪ НИКИФОРОВЪ

Като генералъ-крестъ е билъ Началникъ на Военно-Сѣдебната часть на Войската. Съвипусникъ на тогавашния Воененъ министъръ генералъ Даскаловъ, той лукаво го подпитвалъ за много военни тайни, които е предавалъ на комуниститѣ, за препредаване за Москва.

Задържалъ е почти всички смъртни присѣди въ бюрото си, като е лъгалъ Правителството за тѣхъ. Къмъ края на войната е откритъ и даденъ подъ сѣдъ, но по непонятни причини, бива само уволненъ.

Дори и комунистическитѣ му господари не го приеха, следъ като заграбиха властѣта, понѣкога и тѣ се гнусятъ отъ предатели! Дълго време той се скитѣ немилъ-недрагъ по София, докато най-после комуниститѣ му подхвърлиха пенсияка и нѣкакво орденче "За заслуга"

ИВАНЪ МАРИНОВЪ

Завършилъ Военното Училище презъ 1916, участвувалъ въ Първата Свѣтвна война, презъ 1938 година става Началникъ Щаба Въздушнитѣ войски, а презъ 1942 командува 14 дивизия въ Скопие. На 2 Септемврий 1944 става Министъръ на Войната. Отдавна въ връзка съ комуниститѣ и Звенаритѣ, на 8 Септемврий 1944 той отвара вратитѣ на Военното мишистерство и така прави "преврата" на другия день. Така той улесняна избиването на стотици офицери, негови другари.

Като награда, следъ 9 Септемврий 1944, той бива назначенъ за Главенъ Инспекторъ на Войската, а по-късно пратенъ като Пълномощенъ Министъръ въ Парижъ, да се разтуши и повесели.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N. Y. 10017, U.S.A.

* Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 28, брой 2.

Книжка осемдесета.

Ноемврий 1979.

ПАПА ИВАНЪ ПАВЕЛЪ II

НАДЕЖДА ЗА ПОРОБЕНИТЪ ОТЪ КОМУНИЗЪМА НАРОДИ.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Избирането на Полския Кардиналъ Войтила да заеме Свѣтия Престолъ подъ името Иванъ Павелъ II, известенъ отъ преди като оня духовенъ лидеръ на Полската Католическа Църква, който съ своето умение, вѣра и твърдостъ принуди Полското комунистическо правителство да зачита и да не посѣга на Църквата, бѣ посрѣщнато отъ поробенитѣ отъ комунизъма народи като единъ появяващъ се на хоризонта проблескъ на надежда.

Посѣщението на Папа Иванъ Павелъ II въ Полша не бѣ само една протоколна визита на Главата на Католическата църква, а бѣ една всенародна демонстрация въ подкрепа на принципитѣ за свобода и човѣшки права, които Светия Отецъ издигна. Полското комунистическо правителство се видя безсилно да се противопостави на всенародното желание и се принуди да изпрати почетна гвардия да посрѣщне Великиятъ Гостъ, като дори и комунистическиятъ президентъ се яви да Го приветствува съ "Добре дошелъ".

Посѣщението на Свѣтия Отецъ въ Полша бѣ и едно недвусмислено предупреждение къмъ комунистическитѣ правителства на всички поробени отъ тѣхъ страни. По-късното Му посѣщение въ Съединенитѣ Шати потвърди, че надеждитѣ на поробенитѣ народи отъ комунизъма не е безъ основание. Въ тази страна, навсѣкжде кждето Светия Отецъ отиде, милиони и милиони хора отъ всички националности, религии и раси излѣзоха на улицитѣ, събраха се въ спортнитѣ стадиуми и на площадитѣ да видятъ и приветствуватъ новия лидеръ на Свободния свѣтъ. Това бѣ една невиждана въ историята на Америка демонстрация на изразъ на надежда и вѣра, че именно този е човѣкътъ, призванъ да мобилизира силитѣ на мира, които да турятъ край на неправдата и гарантиратъ свобода и човѣшки права за всички народи по цѣлия свѣтъ.

Кулминационната точка на посещението на Светия Отец във Съединените Шати бѣ Неговото явяване въ Обществото на Народитѣ, гдето Той се изправи лице срещу лице предъ представителитѣ на всички държави въ свѣта. А когато Той трѣгна къмъ трибуната, всички станаха на крака, за да Му окажатъ своето почитание. Делегатитѣ на комунистическитѣ страни - Съветскитѣ Съюзъ, България и другитѣ плахо се заогледаха наоколо и почувствуваха нищожеството си, отъ немай къде и тѣ станаха на крака.

Въ своята Си речъ предъ Обществото на Народитѣ Папа Иванъ Павелъ II съ непоколебима решителностъ и твърдостъ категорично издигна искание да се дадатъ и гарантиратъ свобода и човѣшки правдини на всички народи. Залата прогърмя отъ ржкоплескания, като всички отново станаха на крака. Комунистическитѣ представители отново почувствуваха нищожеството си, съ кисели усмивки, едва се надигнаха отъ креслата си и плѣснаха два-три пѣти съ рѣце, като съ това си държание още веднѣжъ потвърдиха липсата си на тактъ и прилично държание.

Масовото стичане на милиони и милиони люде да приветствуватъ Папата всѣкъде, където Той отиде потвърди, че досега въ свѣта липсва единъ лидеръ съ идеи които да вдъхновяватъ и обнадеждаватъ човѣчеството. Въ неговото лице народитѣ виждатъ този лидеръ, а неговитѣ слова, провъзгласиха идеи, за които народитѣ още отдавна жадуватъ. Ето идеитѣ, които Папа Иванъ Павелъ II провъзгласи:

Свобода на човѣка и зачитане на човѣшкото достойнство,

Зачитане на човѣшкия животъ, като най-висшъ даръ отъ Бога,

Отрицание на всѣкакво насилие от човѣкъ къмъ човѣка и на държавата върху своитѣ поданици, които въ много държави сѣ сведени до робско животинско съществуване,

Изтъкване на доброто и възвишеното, като противовесъ на "революционната яростъ" и братоубийствени звѣрства, залѣгнали въ принципитѣ на комунисти, марксисти и други екстремисти.

Братска любовъ и помощъ къмъ материално изостаналитѣ и неоправданитѣ, социална справедливостъ въ отношенията между хората.

Тѣзи идеи сѣ изразявани не единъ пѣтъ отъ хуманисти и честни държавници, дори демогози сѣ си служили съ тѣхъ, но авторитета, личния чаръ на Светия Отецъ и начина, по който Той ги изрази, даде нови надежди на народитѣ и хората отъ всички слоеве на обществото наврѣдъ по свѣта.

Посещенията на Папа Иванъ Павелъ II въ Мексико, Полша и Съединенитѣ Шати потвърди, че никой не може да се противопостави и спре спонтанно проявената воля на народитѣ и става ясно, че както въ миналото, подъ ударитѣ на народното негодувание рухнаха режими и империи на сатрапи, така утре ще рухне и червения режимъ.

Днесъ въ свѣта нѣма по-популярна личностъ отъ Папа Иванъ Павелъ II. Той е личността, който може да спечели всесвѣтска подкрепа за извоюване пълни човѣшки права и свободи на всички народи по свѣта, включително и нашата нещастна Родина България.

Мисията за спасението на човѣчеството, която Папа Иванъ Павелъ II има да изпълни е високо благородна. Ние най-сърдечно го приветствуваме и молимъ Бога да Му дава сили и твърда воля за да изпълни до край Своята задача. Аминъ!

НЕПОНОСИМО ЛИЦЕМЪРИЕ.

Д-ръ Стефанъ Мариновъ Йовевъ
Мюнхенъ, Германия.

Въ Свободния свѣтъ, въ който имаме щастието да живѣемъ, всѣки политикъ и публицистъ има възможностъ да заклеява безчовѣчностъ и безправие навредъ, където тѣ се проявяватъ. Никой, обаче нѣма моралното право да заема позата на обвинителъ, ако той не е готовъ да осъди всѣко нарушение на човѣшкитѣ права безъ огледъ на личността и на режима. Двоенъ моралъ не подобава на арбитра на човѣщината.

Не е ли смѣшно да се наблюдава, какъ лѣви политици до такава степенъ се възмущаватъ заради подтисканитѣ човѣшки права напримѣръ въ Чили, че има опасностъ да получатъ сърдеченъ ударъ, докато хиляди пѣти по-радикалнитѣ нарушения на човѣшкитѣ права и свободи въ Источния блокъ даже не ги интересуватъ?

Проявявайки такова лицемѣрие "прогресиститѣ" на нашата епоха ставатъ съучастници на най-безчовѣчната тирания, която нѣкога е вилнѣла на земята. Този, който публично разисква по въпроса за нечовѣчността, а мълчи по адреса на издевателства и престѣпления, въ сравнения на които терора на Нацитѣ бѣха идилични прояви, е отговоренъ за ужаситѣ на комунистическитѣ садисти. За смѣтка на комунистическитѣ масови убийци идватъ приблизително 140 милиона избити невинни човѣшки същества!

"Ако се сравнятъ нашитѣ методи на избивания съ тѣзи на фашиститѣ въ Аушвицъ то последнитѣ се явяватъ като неспряжни и детински, като кратки и милостиви"
/Проф. Янгъ Ши-чанъ, членъ на Китайската комунистическа партия, цитатъ отъ Китайския комунистически вестникъ Чангъ Чиянгъ Жи-пао отъ 13.VIII 1957/.

Че безчовѣчността като принципъ опредѣля всѣки ходъ на политиката на всѣка управляваща комунистическа партия, и че въ течение на времето, въ това отношение нѣма ни следа отъ подобрене, проличава най-добре отъ примѣра съ Камбоджа, където отъ 1975 година насамъ комунистическитѣ джелати избиха съ тапо оръдие надъ три милиона души отъ собствения си народъ, докато останалитѣ живи четири милиона души камбоджанци сѣ осъдени, благодарение на комунистическия стопански хаосъ, на гладна смъртъ. Да се мълчи, имайки предъ очи това хладнокрѣвно избиване на цѣлъ народъ, което става въ настоящата епоха, и въ сѣщото време да се протестира грѣмогласно за мними изтезания въ Чили и Аржентина, означава съзнателно да се отвлича вниманието отъ най-чудовищнитѣ престѣпления, тукъ не става дума за нарушение на човѣшкитѣ права! Можемъ ли да си представимъ по-голѣмо падение на човѣшкия моралъ Тѣзи лицемѣри сѣ истинскитѣ престѣпници на съвременността!

Александъръ Солженицинъ се присмиваше на жестокитѣ съучастници на най-крѣвавата тирания въ нашитѣ срѣди. Солженицинъ припомни, че така нареченитѣ на Западъ "прогресисти" години наредъ крѣщяха до Бога, че военната хунта въ Атина изтезавала невинни хора. Въ сѣщото време тѣзи "хуманисти" не споменаваха нито дума за петтѣ милиона политически затворници въ Съветския съюзъ. Най-сетне Пападопулосъ и неговитѣ сътрудници по своя воля се оттеглиха отъ властта. До сега известенъ ли е единъ единственъ случай, когато комуниститѣ доброволно сѣ изпускали властта отъ рѣцетѣ си? Свѣтовното обществено мнение очакваще съ трепетъ да види какви ужасии ще се разкрийтъ въ Гърция следъ оставката на военнитѣ. Оказа се, обаче, че въ "освоѣ бодена" Гърция излѣзоха отъ затворитѣ на "хунтата" всичко на всичко 40 души! И всѣки зритель можеше да е увѣри отъ предаванията по телевизията, че тѣзи "жертви на Пападопулосъ" бѣха добре охранени и съвсемъ не можеха да се сравняватъ съ живитѣ скелети, населяващи концентрационнитѣ лагери въ Источния блокъ.

Трѣбва да се прави принципна разлика между авторитарна и тоталитарна диктатура. Авторитарнитѣ режими сѣ обикновено военни диктатури, наложили се отъ външни обстоятелства. Тѣ почти винаги иматъ времененъ характеръ. Следъ изпълняване на дадена задача военнитѣ по собствена воля се оттеглятъ отъ властта. При тази правителствена система демократичнитѣ права сѣ временно суспендирани. Главния отличителенъ белегъ на авторитаризма е, че при него не съществува властваща идеология. Авторитарната власт не се намѣсва въ частния животъ на гражданитѣ, тя се бори само срещу активнитѣ противници на режима.

Тоталитарната диктатура, напротивъ се крепи на своя идеология, която определя цѣлостния животъ на индивида. Личността е принудена да действа и да мисли по дадени шаблони. Да се поставятъ дветѣ форми на диктатура на едно равнище е не само знакъ на невѣжество, но и на безотговорностъ. Дветѣ форми на режимъ се различаватъ една отъ друга, като деня отъ нощта. Що се отнася до степенъта на подтискане и на нечовѣчностъ, то отношението е едно къмъ хиляда въ ущърбъ на тоталитаризма.

Режимитѣ въ Чили, Аржентина и пр. сѣ авторитарни форми на управление, всички комунистически диктатури обаче, сѣ тоталитарни. Безправието и жестокостта на Съветския режимъ напримѣръ сѣ хиляда пѣти по-крайни отъ тѣзи на Чили и Аржентина. Супердемократитѣ въ Западнитѣ страни, обаче действуватъ въ разрѣзъ съ реалността. Тѣ третиратъ авторитарнитѣ режими безъ милостъ, а се показватъ сервилно толерантни спрямо страхотнитѣ тоталитарни диктатури!

Ако Западния свѣтъ пропадне, това ще бѣде по собствена вина. Лицемѣрието и двойния моралъ прѣчатъ на свръхъ-либералитѣ въ свободнитѣ страни да съзнаятъ, отъ каде идва истинската заплаха за народитѣ. Още въ 1947 година голѣмия Европейски държавникъ Алчеди де Гаспери бѣше заявилъ:

"Когато ние вече видимъ комунистическата опасностъ, ние сме загубени!".

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ.

Споредъ Лондонския ежедневникъ "Дайли Телеграфъ" и Парижкото списание "Фигаро Магазенъ", а и споредъ изявленията на Народния Представителъ на Америка г. Лари Макъ Доналдъ, комуниститѣ сѣ избили по най-жестоки начини, отъ 1917 година до сега следния брой хора:

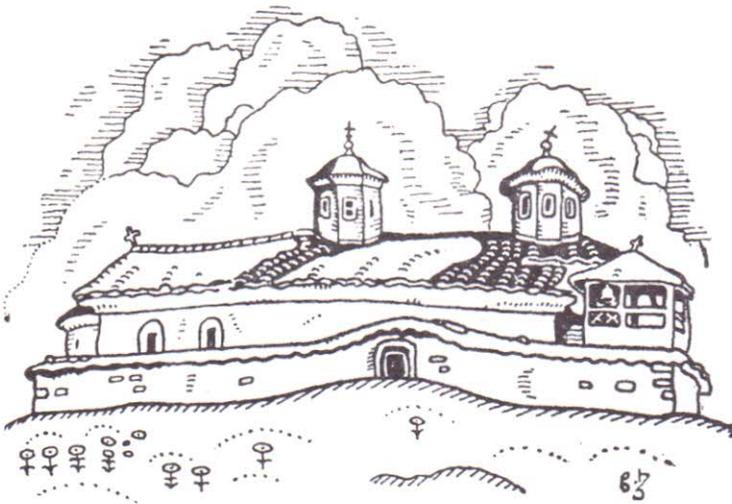
Съветския Съюзъ	69,700,000	убити
Червенъ Китай	63,784,000	убити
Камбоджа	2,000,000	убити
Куба, Виетнамъ, Северна Кореа	2,000,000	убити
Источенъ Берлинъ, Прага, Будапеща	200,000	убити
Балтиискитѣ страни	100,000	убити
Югославия	100,000	убити
Германия при разселването имъ	2,900,000	убити
България	120,000	убити

Всичко избити отъ комуниститѣ 140,904,000 души.

Това сѣ само доказанитѣ цифри на жертвитѣ на комунизма. Много други милиони сѣ загинали по затвори, лагери или сѣ останали неизвестни тѣхнитѣ имена. Отъ 1945 година до наши дни сѣ избѣгали отъ комунистическитѣ страни надъ 12,000,000 души! Безброй други сѣ загинали по границитѣ търсящи свободата!

"България"

Д-ръ Георги Табаковъ
Акронъ, Съединенитѣ Щати.

Въ физическата еволюция на човѣка сѣ били въ действие два фактора: първо--измѣнения на наследственитѣ черти чрезъ т.н. мутация и второ - срѣдата, която само удобрява незначителни промѣни и отхвърля всички други като несъвмѣстими съ уцеляването. Въ биологията този естественъ процесъ се именува Естественъ подборъ. Толкова повече, че Павловъ, този дълбоко набоженъ ученъ доказа, че физическата природа на човѣка е недѣлима отъ психичната, отъ умствената, защото и дветѣ функциониратъ чрезъ една и сѣща нервна система и нервна тъкань.

Така, отъ животинската първобитна природа на човѣка въ течение на милиони години сѣ били удобрени ония духовни черти, които въ най-висша степенъ сѣ способствували за уцѣляването на човѣка и неговия родъ, тѣхната всестранна сигурность, свобода и щастие: патриотизма, преклонението предъ бацитѣ и дѣдитѣ, житѣ и загинали народни герои, жажда за свобода и справедливостъ, за добродетелность, за първенство въ благородство и самоотречение за благо на народа. Но всрѣдъ всички тия духовни ценности, всрѣдъ тия добродетели, най-могѣща животворна сила е била религията и съзнанието за Божията правда и Божията сила, която вѣрващиятъ усѣщаки въ себе си, го прави щастливъ, неустрасимъ и непобедимъ.

Презъ вѣковетѣ тѣзи ценности сѣ били предавани отъ поколение на поколение, отъ бацитѣ - на децата. Наистина, нѣкои отъ последнитѣ сѣ се бунтували, но накрая възприемали авторитета на бацитѣ си и заемали тѣхната роля въ живота съ собственитѣ си деца. Непрекъснатостта на този процесъ е толкова важна за мира и щастията на отдѣлния човѣкъ и неговия народъ, колкото важно е безупрѣчното предаване на нормалната наследственостъ въ тѣлесната природа на човѣка. Всѣко нарушение, всѣко прекъсване и извратяване на духовната еволюция води до нравствено израждане, до безсмислие на живота, до убиване у човѣка на неговитѣ творчески сили и съзнание за достойнство, води до обезчовѣчаване.

Тѣкмо това извършиха комуниститѣ! Първо: тѣ отрекоха миналото. Наредъ съ това, тѣ подложиха на преследване и унищожение представителитѣ на това минало: учени, писатели, учители. Инквизираха свещеницитѣ, забраниха религията, затвориха, разрушиха или оскверняваха храмоветѣ и манастиритѣ. Поколениято, което израстна подъ тѣхната диктатура загуби историческата връзка съ родность и духовность. Въ сѣщото време, то отхвърли съ отвращение и индоктринацията на Комунистическата партия и израстна безъ историческата основа и безъ импулситѣ, които направиха тѣхнитѣ предци - великитѣ и безсмъртни герои - възрожденци, хайдути и освободители.

Комуниститѣ пожънаха плодетѣ на своето безумие. Тѣ започнаха да правятъ опити да изоставятъ сквернословието срещу миналото. Но кой имъ вѣрва - у младитѣ тѣ сѣ угасили базвъзвратно пламъка на вѣрата въ цѣлата комунистическа действителность и влачатъ безцвѣтно и нерадостно съществуване. Само единици силни патриоти както мъченикътъ Димитъръ Талевъ се опитватъ да усмислятъ живота си - свой и на народа, чрезъ изучаване и възпроизвеждане миналото въ неговата неувѣхваща величественостъ. Останалитѣ мълчатъ или бѣгатъ!

Нашитѣ комунисти знаеха силата на религията и на родната Църква. Затова не закъснѣха да приложатъ тѣхния диалектиченъ методъ къмъ нея. Отъ една страна откриха Пуническа война противъ вѣрата: посѣщението на черква бѣ обявено като антинародно деяние, черкуващитѣ бѣха преследвани и дискриминирани, основаха се много атеистичени дружества, забрани се преподаването на вѣрочуение в училищата и вмѣсто него децата бѣха принудени да слушатъ ботохулства отъ учители, които нѣматъ другъ изборъ да осигуратъ своето съществуване. Създаде се огромна атеистична литература, забраниха строителството на нови черкви - следъ 9 Септемврий 1944 год. не е построена нито една нова черква въ България - а подобренията, които се извършиха на нѣкои манастири и църковни паметници, бѣ сторено съ търговски цели и за заблуждение на чужденцитѣ.

Комуниститѣ отъ България подкупиха и Главенството на родната ни Църква, разбира се, по познатия диалектиченъ методъ: чрезъ усиляване пропагандата противъ религията и дискриминацията на вѣрващитѣ, и едновременно представляващи себе си предъ външния свѣтъ като покровители на религията, макаръ че "Църковенъ Вестникъ" на Светия Синодъ често има облика като притурка на "Работническо Дѣло"! Накрая тѣ впрегнаха въ вѣрна служба така наречения Български Свети Синодъ. Колкото неуспорима истина е, че комуниститѣ сѣ подтисници и експлоататори на народа, толкова истина е, че нашитѣ духовни служители отъ миналото никога не сѣ били оръдия на поробителитѣ - политически или духовни. Днесъ, обаче, Светия Синодъ е ортакъ на Софийскитѣ комунисти и тѣхнитѣ Московски чарбаджии!

Сѣщиятъ пътъ следватъ Скопскитѣ духовни наемници на Титовитѣ жупани въ Бѣлградъ. Тѣ, заедно съ новоизлюпенитѣ "интелектуалци, учени, академици, писатели" сѣ не само съучастници въ замислитѣ и дѣянията на сръбскитѣ комунисти - тѣ сѣ извършители на най-скверния грѣхъ предъ Бога и природата - въ измѣна на рода, на кръвта.

Внушението на покойния италианецъ Грамши, щото религията, ведно съ нейнитѣ последователи, да бѣде призната за политическа партия и политическа идеология и така да бѣде победена на политическата арена. Макаръ обещаваща успѣхъ за диктаторитѣ, тази идея никога не бѣ предложена, понеже политичитѣ никога нѣма да рискуватъ да загубатъ или сподѣлятъ властта съ кой да е другъ общественъ факторъ.

Въ Иранъ, наистина, е на лице оформението на ислямски социализъмъ т, е. комунизъмъ съ всичкитѣ присѣщи нему методи на Изстребление и шпионство на братъ противъ брата. Но вече сѣ явно признацитѣ на поражение въ всички клонове на националния животъ, защото религията е осквернена съ парализираща, обездухотворяваща комунистическа идеология.

Софийскитѣ комунистически диктатори могатъ да иматъ за фасада "Светия Синодъ", но тѣ никога не могатъ да използватъ вѣрата и религията за своитѣ политически цели, освенъ за измама и лъжа на наивнитѣ Западни сили и на ония посѣщаващи България туристи или гурбетчии. Напротивъ, колкото повече Синодътъ е по-безропотенъ ратай на комунистическитѣ подтисници, толкова по-пълненъ ще бѣде тѣхния неуспѣхъ въ всички клонове на националния животъ.

Вѣрата е съвършено лично съзнание и чувство, дълбоко съкровено и интимно, което предвѣчно съществува у човѣка, гори спонтанно и създава усѣщане на щастие, на сила, която бивайки частъ отъ Бога надвишава всѣка друга земна сила. Вѣрата въ Бога е смъртенъ врагъ на комунизма съ неговата лъженаучна доктрина, защото тя - тази вѣра има милиони години биологична истина и е вѣчна насѣщностъ за човѣка и у човѣка.

«ДОЛУ НЬОЙ!»

Д-ръ Георги Паприковъ

На 27 Ноемврий 1919 година въ Парижкото предградие Ньой биде подписанъ т.н. Ньойски договоръ, съ който се слагаше край на Първата Свѣтовна война между Съглашението и България. Следа четири години победоносна война, която България водѣше за освобождението и обединението на народа ни, ние бѣхме принудени да сложимъ оръжие и приемемъ диктата на Великитѣ Сили.

Българската делегация:

Мих. Сарафовъ, Алекс. Стамболиски, Тодоръ Тодоровъ,
Венелинъ Ганевъ и Янко Сакъзовъ.

държавата трѣбваше да поеме всички разноси по окупационната армия и много още други тежки и унижителни условия.

Българскиятъ народъ, излъганъ отъ обещанията на прословутитѣ 14 точки на Американския Президентъ Уилсънъ, който проповѣдваше "миръ безъ анексии и репарации" сви знамената за по-добри времена. Царъ Фердинендъ I бѣше принуденъ да абдикира въ полза на сина си младиятъ Царъ Борисъ III, който пое тежкото бреме на националната катастрофа. Новото коалиционно правителство на Теодоръ Теодоровъ, се стараше съ всички сили да запази държавата отъ гибелъ. България загуби надъ 100,000 убити и 180,000 ранени български синове въ войната, нѣколко стотинъ хиляди бѣжанци се приютиха въ страната, най-много отъ Македония, Тракия и Добруджа. Икономическото положение бѣше хаосъ, политическото - нестабилно, България бѣше предъ пропастъ!

При това положение, на България бѣ наложено да подпише договоръ за миръ съ Съглашението и тѣхнитѣ съюзници. Този диктатъ, нагласенъ отъ най-големитѣ въ свѣта българомразци: Клемансо, Лойдъ Джорджъ, Венизелосъ и Пашичъ противорѣчеше на всички човѣшки, исторически и морални обещания, които победителитѣ тѣй широко разгласяваха въ време на войната. Този диктатъ бѣ единъ изразъ на груба сила и изнудване отъ страна на победителя къмъ победения.

Българската делегация, състояще се отъ: Теодоръ Теодоровъ - Министъръ Председателъ и Министъръ на Външнитѣ работи, Проф. Венелинъ Ганевъ - Министъръ на Правосъдието, Янко Сакъзовъ - Министъръ на Търговията, Александъръ Стамболиски - Министъръ на Труда, Михайлъ Сарафовъ - бившъ Министъръ, заедно съ 27 души съветници, специалисти, преводачи и секретари заминаватъ за Парижъ на 26 Юлий 1919 и биватъ настанени въ хотелъ "Шато де Мадридъ" въ Ньой. На всички делегати е било строго забранено да излизатъ отъ хотела, да правятъ контакти съ политически лица и журналисти или да правятъ конференции и интервюта. Тѣ били третирани като пленници, а не като делегати на една суверена държава.

Отъ друга страна, полигици и агенти на нашитѣ сѣседи "победители" съ огромни подкупи, политически натискъ и влияние успѣватъ да създадатъ грамадно антибългарско настроение чрезъ пресата, чрезъ интриги, чрезъ фалшиви документи и писания.

Нито един български документ не биде обнародван, нито едно българско обяснение не бѣ чуто. Многогочислитѣ български мемоари и документи, дадени на Парижката конференция, не бѣха дори погледнати, а камо ли прочетени. При такава обстановка на Българската делегация имъ се връчва Проект - Договора и се подчертава, че ако въ десетъ дневенъ срокъ не се подпише мира, примирието се счита вдигнато и Силитѣ ще взематъ мѣрки, каквито намѣрятъ за добре...

Виждайки всѣкаква съпротива и протести за безрезултатни, на 27 Ноемврий 1919 година членовѣтѣ на Българската делегация-пленници подписватъ въ кметството на селото Ньой т. н. миръ. Съ съзри на очи Председателятѣ на делегацията мастития нашъ държавникъ Теодоръ Теодоровъ като единъ осъденъ на смъртъ, казва последнитѣ си думи

"Договорътъ не е съобразенъ съ принципитѣ на свободата, справедливостта и правдата. Договорътъ е тежкъ за България, за населението, за тѣзи българи които ще останатъ подъ чужда власт... Този договоръ се изработи при ужасни за България условия: при създадени клевети, интриги, създадено обществено мнение, което не можеше да бѣде разубедено въ противното - при една наложена мисль, че ние сме народъ коваренъ и зълъ. Ние ще трѣбва въ бъдеще да се стараемъ да разсѣемъ неправдата и съ постоянство и трудъ и съ нашитѣ добродѣтели, които имаме, да извоюваме своето си".

Споредъ Ньойскиятъ Диктатъ, България трѣбва да се откаже не само отъ своитѣ освободени братя въ Македония, Тракия, Добруджа и Моравско, но трѣбва да отстъпи още други български земи съ най-чисто българско население: Южна Добруджа, Источна Тракия Струмишко, Западнитѣ Покрайнини. Нахалството и арогантността нашитѣ съседи отива до тамъ, че сѣрбитѣ искатъ земи включващи Кюстендилъ, Видинъ и Перникъ, а гърцитѣ претендиратъ за цѣлитѣ Родопи, почти чакъ до Пловдивъ! Напразно нашата делегация се старае поне да осигури права за малцинствата въ заграбенитѣ български земи, и това имъ било отказано, "защото тамъ нѣмало българи!".

Освенъ тѣзи така тежки народностни загуби, на България се позволява да има само "Доброволческа армия" отъ 20,000 войници, служачи по 12 години, леко въоръжени, не може да има военни аташета въ никоя държава, не може да претендира за никакви малцинства въ съседнитѣ държави и пр. На икономически разгромена България за пръвъ пѣтъ въ историята познати, се налагатъ т. н. "репарации". При единъ бюджетъ отъ петъ милиарди лева, България трѣбаше да плати 35 милиарди на Съглашенцитѣ въпари и въ натура. Вносцитѣ бѣха изчислени така, че последната вноска отъ 134 милиона златни франка, трѣбваше да се плати презъ 1982 година! Не бѣ нужно да бѣдатъ финансови гени съглашенцитѣ, за да видятъ, че тѣзи астрономически цифри е невъзможно да се изсмучатъ отъ българското стопанство. И действително, тѣзи "репарации" се плащаха само нѣколко години. Хумористичното бѣ, че ние плащаме "репарации за вреди и загуби презъ войната" дори и на Япония, Португалия и Бразилия! Зеръ, знае се, какви загуби нанесе българскиятъ войникъ на тѣзи страни!

Потова време въ България бѣ дошла на властъ Земедѣлската партия начело съ Стамболииски, който само въ нѣколко години смѣни шестъ кабинета. Страната се рушеше отъ партизански ежби, финансови банкрути, атентати и убийства. Комуниститѣ се ширѣха свободно, подпомагани отъ Съветския съюзъ и бѣха готови да взематъ властта. Армията сведена до полицейски дружини съ унизени и неоправдани офицери, едва можеше да се справи съ вътрешнитѣ размирици. Комунистически и анархистически банди скитаха по балканитѣ и избиваха и грабѣха населението, като презъ турско време!

Не се минаха, обаче, 7-8 години и българскиятъ народъ намѣри сили да превъзмогне всички тѣзи нещастия и несгоди. Почнаха да се появяватъ гласове на протестъ противъ нечовѣшкитѣ неправди на Ньойския диктатъ. Народни представители, политици, държавници млади националисти, войници и офицери отъ фронта, почнаха да се организирватъ и да се борятъ срещу неправдата, за народна свобода и социална правда.

Следъ победата Ив. Дочевъ
закрива маниф. предъ военя клубъ.

Основаха се нѣколко патриотични организации, като "Родна Защита", "Кубратъ", "Отецъ Паисий", "Националнитѣ Легиони", "Млада България", а по-късно "Ратникъ", "Бранникъ" и други. Тѣ всички почнаха да се организирватъ за единъ по-реаленъ протестъ противъ Нѣойския диктатъ. Образува се единъ Координационенъ комитетъ, въ който, освенъ тѣзи национални организации, влѣзоха и делегати отъ дружествата на поробенитѣ наши братя отъ Македония, Тракия, Добруджа, "Въртопцитѣ" отъ Западнитѣ покрайнини, Моравци, а също и Запаснитѣ офицери и подофицери, Бойцитѣ отъ Фронта и пр.

Презъ 1928 година, на 27 Ноемврий, Денътъ на подписването на договора стана за пръвъ пътъ протестна акция въ салона на Учителския Сюзъ, на която говориха Проф. Г. Геновъ и Д-ръ Сакаровъ. Отъ това многолюдно събрание, цѣлия народъ потегли къмъ двореца съ знамена и плакати. Следъ нѣколко часа, множеството се разотиде.

Хилядната манифестация начело съ легионеритѣ потегля къмъ двореца.

На другата година вече студентитѣ взѣха инициативата въ своитѣ рѣце: манифестацията бѣше много по-добре организирана, държаха се речи по площадитѣ полицията се намѣси и се стигна до схватки и арести.

Като представителъ на Легиона, азъ винаги участвахъ въ тѣзи акции и разбира се, винаги бивахъ следъ това или предварително арестуванъ заедно съ повечето отъ другаритѣ ми отъ Координациония комитетъ.

Най-голѣма, многолюдна и отлично организирана акция бѣше презъ 1932 година. Много хиляди българи се събраха на уреченитѣ мѣста и се отправиха къмъ градинката предъ Военния клубъ, който трѣбваше "да се превземе", та отъ тамъ говорителитѣ да държатъ рѣчитѣ си. Полицията, разбира се, знаеше за нашитѣ намѣрения и нѣколко кордона стражари, конни и пеши, бѣха заградили тѣзи мѣста. Но ние се бѣхме изхитрили, като предварително бѣхме завзели отъ вътре Военния клубъ, та да можемъ да ударимъ полицията въ грѣбъ. Когато вече полицията почна да нахлува въ терасата на клуба, нѣколко млади офицери, начело съ Поручикъ Иванъ М. Банковски съ извадени сабли ги върнаха назадъ.

Най-брутална бѣше акцията презъ 1933 година, когато грамадното множество се отправи къмъ Югославянската легация на "Патриархъ Евтимий" и изпочупи стѣклата на прозорцитѣ съ камъни, предварително скрити въ джобоветѣ ни. Това, обаче, ни струва доста скъпо: победена България бѣ принудена да иска извинение като една рота отъ Първи Софийски полкъ съ наведено знаме трѣбваше да mine предъ легацията въ знакъ на извинение. Но и тука ние надхитрихме сърбитѣ: Полковиятъ знаменосецъ, чиито гърди бѣха накичени съ нѣколко Ордена за Храбростъ, на бърже получи знамето на Софийското Колоездачно Дружество, което приличаше на полковото и въ 4 часа сутринята, когато никой нѣмаше по улицитѣ, ротата "иска извинение отъ сърбитѣ".

Мнозина отъ насъ бѣха арестувани въ IV участъкъ на ул. Аксаковъ, гдето трѣбваше да се намѣрятъ виновницитѣ по чупенето на джамоветѣ. Начаникътъ Митовичъ, Запасенъ офицеръ и голѣмъ патриотъ, ни предупреди, че все нѣкои трѣбва да вземе отговорността. Десетина души "признахме", че именно ние строшихме прозорцитѣ. Държаха ни една седмица въ участъка, отъ където излѣзохме брадясали и уморени, но посрѣщнати като "герои" отъ хилядитѣ посрѣщачи, повечето студенти.

СТУДЕНТИТЪ ПРОТЕСТИРАТЪ-1929.-
Велизари Спасовъ и М. Лефтеровъ
начело на манифестацията.

СТУДЕНТИТЪ ПРОТЕСТИРАТЪ-1932.
"Сражение" съ полицията.

Часове следъ полесражението стражаритѣ събираха съ чували: галоши, обуца, шапки на сиромаситѣ студенти, които, чакъ следъ седмица, като мина бурята, си ги прибраха отъ участъка.

Въ следвацитѣ години вече не чупехме джамоветѣ на сърбитѣ - това ни излезе много скъпо - но се организирахме по-добре: привлѣкохме вече солидни и лични български общественици като Проф. Г. П. Геновъ, Проф. А. Станишевъ, Проф. Владикинъ и др. Помня, презъ 1935 година Проф. Станишевъ лично ни певеде отъ Александровската болница и ние всички: студенти, стажанти и млади доктори съ бѣлитѣ си престилки, начело съ любими ни професоръ марширувахме по "Царя". Като яръкъ контрастъ д насъ се бѣше строило едно каре отъ млади брадати люде съ черни раса и калимявки - студентитѣ отъ Богословския Факултетъ. Нещестнитѣ попчета дълго следъ това опечалени оправяха смачканитѣ си калимявки следъ сраженията.

Акциитѣ се разшириха вече и по ресторантитѣ и кината. Нашитѣ студенти-химици произведоха много епруветки пълни съ сѣроводородъ, ужасно лошо воняща тѣчност. Следъ като подканяхме публиката да се нареди въ манифестацията, и разбира се, никой не се мръдваше, платили си хората, ние хвърляхме по нѣколко епруветки отъ вонящата течност. Чакъ тогава салонит се опразваха. Много дѣла се заведоха противъ насъ, но и отъ това нищо на стана - какво може да се вземе отъ сиромаси студенти?

Започнахме да пращаме говорители и по малкитѣ градове и селата. Комитѣта винаги страдаше отъ липса на средства, макаръ че, нѣкои патриоти българи помагаша. Помня, презъ 1936 година Военниятъ Министъръ Генералъ Христо Луковъ ни повика въ кабинета се и въ присѣдствието на двама Цивилни лица, после се научихме, че били Югославския и Гръцки аташета, съ най-строгъ тонъ ни забрани всѣкакви протестни акции, като ни заплаши, че въ противенъ случай ще прати конницата да ни съсече! Крайно очудени отъ държанието на този великъ български патриотъ, Иванъ Дочевъ, тогава Председателъ на Студенския Съюзъ, му отговори, че въпрѣки всичко ние ще изпълнимъ нашия отечественъ дългъ. Генералътъ просто ни изхвърли отъ кабинета си!

На излизане отъ Министерството, дежурниятъ офицеръ, цѣла София го знаеше съ прѣкоръ Лавуазиецо, попита кой е касиера на Комитѣта /мисля, че бѣше добруджанецъ/ и подавайки му единъ пакетъ, ни каза: "Това, което Военниятъ Министъръ ви каза бѣше неговата неприятна длъжностъ. Тука той ви дава 10,000 лева, за да помогне на акцията и заявява, че духомъ и той ще е въ вашитѣ редици". Трогнати, камъкъ се свали отъ гърдитѣ ни и ние полѣтѣхме къмъ печатницата на печатаря Цанковъ, за да платимъ напечатанитѣ на вересия позиви и да дадемъ пари за пѣтни разноски на нашитѣ говорители. Този печатаръ-патриотъ прекарваше повечето отъ времето си въ Студентския Съюзъ и другитѣ национални организации да събира вересиятѣ си, отколкото въ печатницата, мисля че се казваше "Книпеграфъ".

На 31 Юлий 1938 въ Солунъ бѣ подписана една спогодба между България и Малката Антанта за прекратяване клаузитѣ на Ньойския договоръ. Съ това, тази печална епоха отъ нашата история се прекрати. България бѣше вече свободна. На 19 Юлий 1940 година, по покана на Германскитѣ победители, Главнокомандващиятъ нашитѣ войски презъ Първата Свѣтвна война Генералъ Никола Жековъ бѣ придруженъ до селото Ньой, където презъ прословутото кметство се издигна сега вече Българския трицвѣтъ и почетна Германска частъ отдаде честъ на стария генералъ и на България.

Диктата отъ Ньой бѣ вече мъртавъ!

КОМУНИСТИЧЕСКИТЪ ВЕЛИЧИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ - МИТЪ И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТЪ.

Проф. Петър Семерджиев
Ерусалимъ, Израелъ

Съ окупирването на България отъ Съветскитъ войски презъ Септемврий 1944 год. властта бѣше предоставена въ рѣцетъ на малочислената и безъ особено политическо влияние Българска комунистическа партия. Използувана за прикритие, отъ нейно име започна усиленото съветизиране на страната. Въ пълно противорѣчие на всичко, което се правѣше, Комунистическата партия се представляваше като единствената политическа сила, която ужъ се борила за националнитъ интереси на българския народъ и поради помощта, оказана отъ Съветския съюзъ, спасила страната отъ нова национална катастрофа. Това бѣ единъ фалшивъ тезисъ, който прикриваше чуждото господство и целѣше да предпази Комунистическата партия отъ разобличаването ѝ като чужда агентура.

По съветски образецъ Българската комунистическа партия бѣше обявена за ръководна сила въ държавата и обществото. Нейното ръководство се представяше за единственъ факторъ, който осъществявалъ най-правилна политическа програма за следвоенното преустройство на политическата и икономическа система въ държавата и за ръководство на културния животъ. Въ този духъ и първитъ партиини ръководители бѣха представени като изключително надарени личности, които живѣятъ единствено съ мисълта, какъ по-добре да се грижатъ за благо на народа, за партията и държавата. Затова бѣха превъзнасяни за партиини и народни водачи, непогрѣшими въ своята длъжностъ и обезателно съ подчертани исторически заслуги.

Около тѣхнитъ имена се създаде истински митъ, който надхвърля рамкитъ на древната митология. А действителността показва, че това сѫ просто предатели на своя народъ, които въ различно време преминаха на служба на чужда държава и обслужватъ изключително нейната политика. Тѣ биваха подбирани споредъ заслугитъ имъ къмъ съветската политика и биваха провъзгласявани за "вождове", макаръ че имената на нѣкои отъ тѣхъ да бѣха дотогава напълно неизвестни. Ние сме съвременници на това позорно явление въ българската политическа история. Примѣритъ сѫ такива лица като Георги Димитровъ, Вълко Червенковъ и Тодоръ Живковъ ги илюстриратъ напълно.

ГЕОРГИ ДИМИТРОВЪ до емигрирането му отъ България въ Съветския съюзъ презъ 1923 година оставаше неизвесенъ срѣдъ кръга на партиинитъ дейци. Въ емиграция, той бѣше познатъ на още по-тесенъ кръгъ отъ комунисти. Дори въ редоветъ на Българската комунистическа партия се подготвяше изхърлянето му отъ партията, не само поради престѣпното му поведение по време на трагичнитъ събития въ България презъ 1923 - 1925 година, но и за известната на другаритъ му въ партията негодностъ за сериозна политическа и партиинна дейностъ. За него тѣ казваха още тогава: "Ако желаете нѣкоя работа да се провали, повѣрете я на Димитровъ!". Той, обаче се оказа подходящъ за нуждитъ на Съветската политика въ международното комунистическо движение и бѣше използванъ просто като агентъ на Съветското разузнаване. Тегърва ще се доказва ролята му на Съветски агентъ въ Австрииската, Чехо-Словашката, Полската, Германската и Югославянска комунистически партии за тѣхното подчиняване на Съветската политика и превръщането имъ въ опора на Съветската агентура въ съответнитъ страни. Поради това Димитровъ бѣ наложенъ като "вождъ" на Българската комунистическа партия.

Утвърждаването му отне живота на стотици български комунисти, но най-престѣпна бѣше ролята му по отношение на Българския народъ следъ окупацията на България отъ Съветскитъ войски въ края на Втората Свѣтвна война. Твърде дълъгъ е списъка на жертвитъ, отнесени отъ безогледното му прислужничество предъ чуждия окупаторъ. Подъ негово ръководство бѣше подложена на унищожение цвѣта на Българската нация. Затова за него не може да се говори като за политически и държавенъ дѣецъ, защото се прояви само като чуждъ агентъ, чиито действия осъществяваха национално

ВЪЛКО ЧЕРВЕНКОВЪ бѣше неговиятъ прѣкъ наследникъ и продължителъ. Той се завърна въ България следъ дългогодишна емиграция въ Съветския съюзъ въ края на Втората Свѣтвна война. Не бѣше известенъ на никого срѣдъ Българската общественостъ. Не го знаеха дори и привърженицитѣ на Българската комунистическа партия. Преди да се заговори за него обаче, стана известно, че изпълнявалъ задълженията на Съветски агентъ въ Българското партино ръководство. Благодарение на този фактъ отъ неговата биография, веднага следъ смъртта на Димитровъ бѣше посоченъ за неговъ замѣстникъ и обявенъ за партиенъ "вождъ". Последваха всѣкакъвъ родъ възхвали за неговата личностъ и дори днешниятъ Съветски замѣстникъ въ България Тодоръ Живковъ бѣше натоваренъ да пише, че "партията и държавата се намиратъ въ мъжественитѣ ръце на другаря Вълко Червенковъ".

А до тогава не бѣхамалко изказванията на познаващитѣ го, че той е единъ негоденъ човѣкъ, неподходящъ за политическа дейностъ партиенъ дѣецъ. Нѣкои отъ близкитѣ му сътрудници го наричаха "дебела глава", която мъчно проумѣва нѣщата. Въ литературата вече е засвидетелствувано кога и какъ Вълко Червенковъ става агентъ на Съветското разузнаване. Единствено този фактъ обяснява, защо бѣше провъзгласенъ за "вождъ на партията и народа".

ТОДОРЪ ЖИВКОВЪ наследи поста на държавенъ и партиенъ ръководителъ следъ едно продължително колебание у съветското ръководство дали да го предпочете предъ другитѣ домогвачи се кандидати. Средъ партиинитѣ дейци той си бѣше спечелилъ името на "недоразумение" и окончателното му утвърждаване на Съветски довѣреникъ предизвика значително очудване. За него не може да се каже, че е миналъ по пътя на Димитровъ или Червенковъ, нито пъкъ имаше нѣкакво партино минало. И затова изненадата отъ склонилото въ негова полза Съветско предпочитание бѣше по-голъма. Отъ друга страна и колебанието у Съветското ръководство, проявило се отъ 1956 до 1962 година бѣ обяснимо. То не можеше да види, че въ негово лице ще има подходящъ свой агентъ. Миналото и поведението му трѣбваше да бѣдатъ проучени отъ разни страни.

Две обстоятелства съдействуваха за преодоляване на колебанието. Ниската му култура, полуграмотността му и дребнавата му хитростъ, която му бѣше присяща, съответсуваха на характеристиката, която му се правѣше, че билъ "празенъ дърдорко". Отъ друга страна, съществуваше по-важно обстоятелство: макаръ и въ тѣсенъ кръгъ партиини дейци бѣше известенъ факта, че презъ 1935 година Тодоръ Живковъ бѣше изключенъ отъ редоветѣ на Българската комунистическа партия по обвинение, че оказалъ съдействие на полицията при арестуване на група комунисти презъ Януарий 1935 година. Тѣзи две обстоятелства се оказаха по-благоприятни и въ негова полза. Първото бѣше полезно за Съветскитѣ ръководители, защото тѣ можеха да искатъ отъ него всичко и той ще действува безъ да се замисли. Второто имъ бѣше необходимо, защото чрезъ него тѣ го държаха въ пълно послушание.

Така въ негово лице Съветитѣ намѣриха човѣкътъ, който властвува въ България като съветски агентъ, за когото не съществуватъ никакви задрѣжки, освенъ волята на господаритѣ му. И въ това отношение могатъ да се преведатъ различни примѣри. Отплатата която получава е твърде голъма. Тодоръ Живковъ упражнява еднолично властта въ България, заговори се за неговата "забелѣжителна личностъ", а всички негови действия се посочватъ, че имали "историческо значение". Получава се, както казвали древнитѣ хора: "Зрелище за богове".

Токова е действителното положение на комунистическитѣ величия въ България. Въ българската история не могатъ да се посочватъ примѣри, съответствуващи на тѣхната роля на предатели на националнитѣ интереси на българския народъ.

ЕКЗАРХЪ СТЕФАНЪ
Викарий Григори

На 17 Юний 1957 година почина Н.С.ЕКЗАРХЪ СТЕФАНЪ I въ село Бая, Карловско, заточен тамъ още на 20 Декемрий 1948 година отъ комуниститѣ, поради неговата опозиция къмъ узурпатарската имъ власть и борбата му да запази самостоятелна Българската Църква отъ тѣхнитѣ домогвания. Въ миналото, много Български духовни постири сж били избивани или заточавани отъ чужди завоеватели и врагове на българската нация. Съ това свое дѣло, комуниститѣ се вклучиха въ тѣхнитѣ редове.

Преди смъртта си ЕКЗАРХЪ СТЕФАНЪ I отправи своето последно Послание къмъ Българския народъ, което бѣ изнесено въ Свободния свѣтъ отъ тогавашния неговъ Викарий, сегашния Архимандрит Григорий Виденовъ, намиращъ се сега на свобода. Това послание на Свѣтия Мченикъ ЕКЗАРХЪ СТЕФАНЪ I се публикува за пръвъ пътъ въ чужбина.

ПОСЛАНИЕ

ДО ПОВѢРЕНИЯ МИ ОТЪ НАШИЯ ПАСТИРЕНАЧАЛНИКЪ ГОСПОДЪ ИИСУСЪ ХРИСТОСЪ
БЛАГОЧЕСТИВЪ ПРАВОСЛАВЕНЪ БЪЛГАРСКИ НАРОДЪ.

Възлюблени въ Господа Чеда на Църквата и Народъ,

Както е известно, Православното Християнско население въ Диоцеза на Българската Екзархия е повече отъ шестъ милиона българи или три четвърти отъ всичкото население на страната ни. Християнска България е извоювала своята свобода, независимостъ и демокрация съ Божия помощъ и саможертвата на най-достойнитѣ си чада и на христолюбивото войнство на Православния Руски Царь. Добродетелниятъ, талантливъ и хръбъръ Български народъ има право да се радва на истинска свобода, независимостъ и демокрация, като всѣки другъ свободенъ народъ подъ небето.

Въ много страдалната ни Родина панастоящемъ се извършва предъ свѣтовната съвестъ инквизиторски експериментъ срещу религията и свободата на Българския народъ. Безбожниятъ комунизъмъ си е поставилъ за целъ съ всички средства да изкорени вѣрата отъ сърдцето на българина и да подчини неговата свѣта Църква на своитѣ политически и пропагандни цели. Комуниститѣ, които вчера разрушиха съ адска машина въ сърдцето на България Катедралния ни Храмъ "Св. Кралъ Стефанъ Милутинъ" и отнеха живота на стотици невинни православни християни, днесъ посѣгатъ на Църкви и Монастири, Ученически Християнски Д-ва и Духовни семинарии, Християнски братства и Богословски факултетъ, Мисионерски сдружения и Църковна благотворителностъ. Бѣсна атеистична пропаганда залива градоветѣ и селата на Родината. Вѣрнитѣ ни чада на Църквата и народа сж подложени на гонение. Свидетели сме, какъ окаляната и парализирана съвестъ се опитва да противоборствува съ Божия Завѣтъ и повѣля за миръ, правда и добра воля. Това сатаническо дѣло на безбожието, обаче, нѣма да успѣе, защото и самия адъ е безсиленъ срещу Христовата Църква /Мат. 16:18/.

Архипастирскитѣ ни задължения, като вашъ духовенъ баща ни повеляватъ да сподѣлимъ нашитѣ отечески мисли за християнския дългъ на всѣки истински българинъ въ това тежко изпитание. Дошелъ е часътъ, когато всѣки отъ насъ трѣбва да потърси въ себе сили за опазване на Църквата ни отъ намѣсата на комунизма и въ нейния животъ и на недопускането на никакви компромиси съ слугитѣ на антихриста. Както всѣки човѣкъ е ковачъ на своята сждба, тѣй и всѣки народъ самъ пише страницитѣ на своята лѣтопись. Право на свободенъ животъ има само този народъ, който не измѣства основния камѣкъ на своята държавна структура и духовна култура.

Българската Църква е огнище на племето ни и е живо споено съ цѣлото битие на народа. Тя е неговъ фаръ, душа, сила, упование и съвестъ, която запазва Българския народъ презъ всички най-тежки исторически изпитания. Въ нейнитѣ свещени недра е стихията на духа, която закриля самосъхранението на племето ни и възпламенява поривитѣ ни за вѣра и свобода, независимостъ и демокрация, творчество и възходъ.

Има два олтаря - Олтаря на Бога и Олтаря на Отечеството. Никаква тъмна сила не е въ състояние да ги унищожи въ душитѣ и на млади и на стари. Българската Църква познава мъченията на Христовитѣ апостоли върху нашата народна Голгота и възторга отъ възкресението на Българската Държава.

Ние отричаме теоритѣ на материалиститѣ, понеже тѣ понижават духовното ниво въ живота и убиватъ личността. Прогресътъ на материализъма дойде да насади въ свѣта вражда вмѣсто миръ и злоба вмѣсто любовъ. Църквата иска свѣтътъ да живѣе въ хармонията на ума, сърдцето и волята. Нравствено усъвършенствуване не може да има безъ Божията благодать и безъ съдействието на Св. Духъ. Христовата Църква е единствената институция на земята, която лишава сатаната отъ възможността да взема човѣшки души. Затова Християнски дългъ на всеки истински родолюбецъ е да работи за създаването въ Родината Храмъ на Св. Духъ, а отъ българския народъ - Богоносецъ народъ. Пктятъ за това е само единъ единственъ - пктятъ Господенъ. Това е Исусъ Христосъ, който казва: "Азъ съмъ пктъ" /Иоанъ 14:6/.

Като Български Екзархъ, въ изпълнение на Епископската ми клетва, се противопоставихме отъ всея души на комунистическото посегателство срещу Църковната и политическа свобода, светинитѣ на вѣрата, религиозното възпитание на Христолюбивата младежъ и свободата на съвестта въ България. Вмѣсто искания отъ насъ плебесцитъ до цѣлия Български народъ по въпроса за неговитѣ основни права и свободи, бѣхме насилствено интернирани посрѣдъ нощъ отъ Екзархийския ни Престолъ и Митрополитската ни Столична Катедра и заточени въ село Баня, Карловско. Въ сѣшитѣ предели на Родината ни преди шестъ вѣка бѣше заточенъ отъ турския поробителъ последния български Патриархъ Евтимий.

Политическото ни заточение е резултатъ на Иудино предателство въ Църквата отъ Митрополити-наемници, които допуснаха вълка свободно да разпръсва и разграбва овцетѣ /Иоанъ 10:12/. Съзаклятието на това предателство бѣше извършено предъ Светия Престолъ въ Олтаря на Храма-Паметникъ "Св. Александъръ Невски" въ София отъ Синодалнитѣ Митрополити и представителъ на комунистическата партия, и които следъ тѣхъ дръзнатъ да вършатъ сѣщото, нѣматъ право да носятъ владишка корона и подлежатъ на сѣдъ, зѣгласно Църковнитѣ канони, за нарушаване Епископската клетва и протво-църковнитѣ имъ дѣяния.

Въ преживѣванитѣ сѣдбоносни времена, трѣбва всички ние да засилимъ вѣрата и укрепимъ духа си съ топла молитва къмъ Всеподателя Бога - да бѣде милостивъ къмъ всички насъ и да подкрепи нашия народъ да излезе цѣлъ и невредимъ отъ преживѣванитѣ изпитания и да утвърди сѣществуването му въ свобода, правда и миръ.

България търпеливо чака дейцитѣ на Христовия миръ да подбудятъ и организиратъ Християнската съвестъ въ цѣлия свѣтъ така, че тя да може занаяпредъ да не остава хладнокръвна предъ тиранията и неправдитѣ, които раздѣлятъ народитѣ и водятъ къмъ конфликти и страдания.

ГОСПОДИ, УКРОТИ ГНѢВА НА СЪВРЕМЕННИТѣ ИРОДОВЦИ, КОИТО БЕЗЖАЛОСТНО ПОСЯГАТЪ ВЪРХУ ДЕЦАТА ТИ. РАЗПИЛЕЙ ТЪМНАТА ИМЪ СИЛА, ЗА ДА ОТИДАТЪ НА МЪСТОТО СИ - ПРЕДИЗПОДНЯТА. ОБЪРНИ ПЪЛЧИЩАТА ИМЪ ВЪ БѢГСТВО И РАЗГРОМЪ, ЗА ДА ДОЙДАТЪ ЧЕДАТА ТИ НА МИРА ОТЪ ВСИЧКИ СТРАНИ, НАРОДИ И ДЪРЖАВИ ВЪ ЕДИНЕНИЕ И СЪГЛАСНО ДА ТВОРЯТЪ ВОЛЯТА ТИ ЗА ТВОЯ СЛАВА И ОБЩА ДОБРОЧЕСТИНА, ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ТВОЕТО ЦАРСТВО ВЪ ДУШИТѣ И СЪРДЦАТА СИ, ВЪ ЛИЧНИЯ И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ.

Благодатъта на Господа нашего Исуса Христа и любовта на Бога и Отца и общуването съ Светаго Духа да бѣдатъ съ всички васъ! Аминъ.

Село Баня, Карловско
Разпѣти Петкъ 1952.

ЕКЗАРХЪ БЪЛГАРСКИ
/п/ СТЕФАНЪ I.

ОБЩОБЪЛГАРСКА КОНФЕРЕНЦИЯ ВЪ ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

По инициатива на Д-ръ Иванъ М. Банковски Председателъ на "Българското Войнство въ Изгнание" на 6-7 Октомврий 1979 бѣ свикана въ Франкфуртъ Общобългарска Конференция. Първата Конференция отъ този родъ бѣ презъ 1974 година, когато Българскитѣ Комунистически управници бѣха готови да присъединятъ България като 16-та Съветска Република къмъ Съветския съюзъ.

Тогава Конференцията изигра своята историческа роля, като бѣха всички резолюции и решения обявени по пресата, радиото и пр. въ всички Западни страни. По всѣка вѣроятност тази първа и скромна Конференция на Цѣлокупната Българска емиграция е възпрепятствувала комуниститѣ да превърнатъ България като частъ отъ Съветския съюзъ.

УЧАСТВУВАЩИТЪ НА КОНФЕРЕНЦИЯТА.

Тази годишната Конференция се занимава съ редица важни и съдбоносни за Родината въпроси, при следния дневенъ редъ:

- I. Разглеждане положението на Българската Православна Църква въ изгнание.
  1. Ръководство на Църквитѣ въ Свободния свѣтъ и тѣхния брой.
  2. Кой трѣбва да ръководи тѣзи Църкви?
    - а/. Синодалната Българска Патриаршия въ София.
    - б/. Нѣкое чуждо емигрантско висше Църковно ръководство.
    - в/. Българската Православна Свободна Църква въ изгнание.
  3. Какво ще е отношението на емигрантитѣ къмъ разнитѣ Църковни ръководства.
- II. Отношението на Емигрантскитѣ Организации по въпроса за Българскитѣ земи подъ чужда властъ:
  1. Македония. 2. Тракия. 3. Добруджа. 4. Моравско. 5. Тимошко.Трѣбва ли да се откажемъ отъ тѣзи земи или да се боримъ за тѣхъ?
- III. Разглеждане на въпроса за опасността отъ изчезване на нашия народъ:
  1. Въ границитѣ на Съветския Съюзъ подъ формата на 16-га Съветска република.
  2. Подѣленъ между съседитѣ ни.Какви мѣрки да се взематъ за предотвратяване на тази опасность?
- IV. Разглеждане възможността за:
  1. Образуване на единъ постояненъ Координационенъ Центъръ.
  2. Сътрудничество съ останалитѣ наши и други емигрантски Организации на поробенитѣ отъ комунизъма народи.

РЕШЕНИЯ:

- I. Българската Православна Църква въ изгнание да остане независима. Помолва се Негово Високопреподобие Архимандридъ Григорий Виденовъ да проучи въпроса подъ каква юрисдикция ще съществува занапредъ Емигрантската Свободна Църква до Освобождението на България.
- II. Отстояване Българскитѣ териториални права, признати на Цариградската Конференция 1876 и Санъ Стефанския Договоръ отъ 1878 година.
- III. Потвърди се решението на Конференцията презъ 1974 година въ Франкфуртъ, а именно: борба за предотвратяване анексирането на България отъ Съветитѣ.
- IV. Създаде се единъ постояненъ Координационенъ Центъръ на Българскитѣ Организации въ Изгнание за информация и сътрудничество съ времененъ Секретаръ Д-ръ Иванъ М. Банковски.
- V. Да се работи за тѣсно сътрудничество съ останалитѣ наши и други Емигрантски Организации на поробенитѣ отъ комунизъма народи.

Следъ съответнитѣ дискусии и коментарии, Конференцията взе следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

Както презъ време на Конференцията въ 1974 година, така и днесъ единността на всички Емигрантски Организации се явно манифестира, когато се отнася за съществуването на националната и териториална цѣлостъ на България.

Всички делегати сж на мнение, че опасността отъ анексиране на България към Съветския съюзъ не е преминала и днесъ е така актуална, както презъ 1974 година. Поводъ на това ни даватъ редица факти, два отъ които излагаме:

- 1/. На 20 Януарий 1975 се е състояла Конференцията на Адвокатската Колегия въ Сждебната палата въ София, на която сж присъствували и членове на ЦК на Комунистическата партия, Министърътъ на Правосждието и отговорни служители на МВР. Тамъ е било отбелжзано, че Българското Правителство трѣбва да положи усилия да удоветвори "желанието на Българския народъ, да присъедини България къмъ "великитѣ братя-освободители". Особено остро е била критикувана "вредителската роля на българската политическа емиграция". Голѣмъ резонансъ е дала състоялата се презъ 1974 година Конференция въ Франкфуртъ на всички Български Политически Емигрантски партии и организации. Органитѣ на МВР били изненадани отъ тази единностъ и сплотеностъ на емигрантитѣ.
- 2/. Комунистическиятъ диктаторъ Тодоръ Живковъ е отправилъ официално изявление предъ Националната Конференция на БКП, публикувано въ "Работническо Дѣло" отъ 20 Септемврий 1976 година:
"България и Съветския Съюзъ образуватъ единъ организъмъ, който има единни бѣли дробове и една обща кръвоносна система...".

Имайки предвидъ горнитѣ факти и виждайки ясно надвисналата надъ Родината ни опасностъ, участницитѣ на Конференцията единодушно потвърждаватъ решенията на предишната Конференция презъ 1974 година и протестиратъ отново най-решително противъ посегателството на националната ни и териториална цѣлостъ на България. Българската политическа емиграция остро осжжда готовността на БКП да принесе доброволно жертва нашата Родина и народътъ ни, въпрѣки неговото категорично нежелание. Осжжда и заклеймява непрестанниятъ завоевателенъ нагонъ на Съветския империализъмъ.

Подписали:

1. Борисъ Димитровъ	Комитета "За Правата на Човѣка".
2. Мария Вагнеръ	Българска Организация "Царь Симеонъ II".
3. Архимандритъ Григорий Велиновъ	Българската Православна Църква въ Изгнание.
4. Добринъ Стаменовъ	Българска Социалъ-Демократична Партия.
5. Д-ръ Иванъ Дочевъ	Български Националенъ Фронтъ - Борба.
6. Д-ръ Стефанъ Мариновъ	Български Националенъ Фронтъ - Свобода.
7. Енрико делъ Белло	Български Помощенъ Комитетъ.
8. Дора Гжбенска, Михаилъ Скиба	Д-во на Писателитѣ и Културни Дѣйци.
9. Стефанъ Ангеловъ	Студентска Организация "Стефанъ Стамболовъ".
10. Асенъ Драндаревски	Съюзъ на Българитѣ въ Австрия.
11. Д-ръ Иванъ Банковски	Съюзъ на Българското Войнство въ Изгнание.

Франкфуртъ/Майнъ, Германия
7 Октомврий 1979 година.

СЪ БЪЛГАРИТЪ ВЪ СТОКХОЛМЪ.

СЪ БЪЛГАРИТЪ ВЪ ЦЮРИХЪ.

ГЕРМАНИЯ.

"На състоялата се на 6-7 X 1979 Общобългарска Конференция в Франкфурт под председателството на Майор Д-ръ Иванъ М. Банковски недвусмислено се подчерта, че в момента на явна опасност надъ Родината, всички национални български емигрантски организации си подават братски ръка" - това бѣше телеграмата на Д-РЪ ДОЧЕВЪ изпратена до БОРБА.

В Мюнхенъ, Д-ръ Дочевъ има срѣща на първо мѣсто съ Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, съосновател на Б.Н.Ф. и единъ отъ най-много таченитѣ български емигранти въ Германия. На 17 X 79 двамата посѣтиха Проф. Ярославъ Стецко, Министъръ-Председател на Украина и сега Председател на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ., съ когото имаха най-сърдечни разговори.

Д-ръ Дочевъ посѣти много български семейства като напр. Д-ръ Гюндюреви, мнозина наши емигранти и представители на български и сродни намъ чужди организации. На 16 X 1979 въ единъ ресторантъ се състоя срѣща съ видни наши емигранти въ Мюнхенъ: Д-ръ Д. Вълчевъ, Майоръ Т. Жековъ, И. Баларевъ, Г. Диневъ, Х. Кожухаровъ и др. На другия денъ въ другъ ресторантъ се състоя втора срѣща съ други видни наши сънародници: Д-ръ С. Мариновъ, Ев. Евдокимовъ, Д-ръ Ж. Пачиловъ, К. Евдокимовъ и др. И на дветѣ срѣщи, при най-приятелска атмосфера бѣха разисквани важни интересуващи всички ни политически и организационни въпроси.

ШВЕЦИЯ.

На 8-10 X 1979 Председателътъ посѣти Стокхолмъ гдето на летището бѣ посрещнатъ най-радушно отъ делегация, начело съ Сем. Атанасови, Веселинъ Алексиевъ и др. Въ първитѣ два дни Д-ръ Дочевъ оди разговори съ ръководителитѣ на Б.Н.Ф. и направи единични срѣщи съ български емигранти. На другия денъ се състоя срѣща-събрание въ ресторанта "Черно море" на Стойно Стояновъ. Разискваха се много въпроси, между които инициативата, да се образува едно Емигрантско Българско Културно-Просвѣтно Д-во за подпомагане на българскитѣ емигранти, особено новопристигащитѣ. За Председател на това новоосновано Д-во се избра Веселинъ Алексиевъ. При разискванията взѣха участие: Н. Атанасовъ, Страхилъ Пѣевъ, Д-ръ Станевъ и др.

Срѣщата на Д-ръ Дочевъ съ нашитѣ сънародници-емигранти даде отлични резултати и допринесе много за сплотяването и активизирането на емиграцията ни въ Швеция.

ШВЕЙЦАРИЯ.

На 11-13 X 1979 Д-ръ Дочевъ посѣти Цюрихъ и се срѣсна съ редица наши приятели и членове на Б.Н.Ф., на първо мѣсто съ семейство Кьорчеви, едни отъ най-активнитѣ и видни наши сънародници въ града. Също, има продължителна срѣща съ нашиятъ Представител за Швейцария Йосифъ Загорски, съ когото уточниха много въпроси относно организационната ни дейност. Разискваха проблеми относно издаването на книгата съ репортажитѣ на убития отъ комуниститѣ български емигрантъ Георги Марковъ.

На 12 и 13 X 1979 се състояха две срѣще въ единъ ресторантъ съ много наши емигранти, съ които се водиха непринудине приятелски разговори. В тѣзи срѣщи взѣха участие надъ 40 души емигранти, между които бѣха: Сем. Кьорчеви, Сем. Д-ръ Ботеви, Йосифъ Загорски, Маргаритъ Велчевъ, Георги Димитровъ, Тодоръ Петковъ и др.

Посѣщението на Д-ръ Иванъ Дочевъ въ Швейцария даде отлични резултати и българската емиграция остана много доволна отъ тѣзи срѣщи.

ИТАЛИЯ.

На 12-13 Октомври 1979 Д-ръ Иванъ Дочевъ посети Римъ, гдето се срѣщна съ нашиятъ Представителъ Енрико дель Белло и съ други наши емигранти.

Отъ тамъ двамата заминаха зъ Триестъ, гдето въ лагера Патричано се срѣщнаха съ българскитъ емигранти, около 15 души новоизбѣгали отъ България. Д-ръ Дочевъ изслуша тѣхнитъ проблеми, особено желанието имъ по-скоро да емигриратъ за нѣкоя Задокоеанска страна.

На емигрантитъ бѣ раздадена сумата отъ 80,000 лири, подържкъ отъ наши членове въ Ню Йоркъ, нѣкогашни лагеристи въ Триестъ.

Посѣщението на Д-ръ Дочевъ донесе радостъ и надежда у лагериститъ, които останаха много доволни и благодарни.

АЛЕКСИЕВЪ, Д-РЪ ДОЧЕВЪ, АТАНАСОВЪ

БЪЛГАРСКИЯТЪ СВѢТОГОРСКИ МОНАСТИРЪ "СВ.ГЕОРГИ ЗОГРАФЪ" ИЗНЕМОГВА!

Българскиятъ СВѢТОГОРСКИ Атонски манастиръ "Св.Георги Зографъ" основанъ преди 1,000 години, крепостъ на българщината презъ вѣковетъ, където традициитъ, вѣрата въ Бога и българския духъ сж запазени, така както сж били още отъ основаването му, е въ голѣма нищета!

Наврѣмето подържанъ и подпомагнъ отъ Българската държава и отъ многобройни ктитори, притежаващъ имоти, имена, метоси, днесъ всичко тове е отнето отъ комунистическиятъ власти въ съответнитъ държави. Като връхъ на нещастieto, единъ малък и скромнъ хотелъ въ Солунъ, отъ където

монастиря имаше известни малки приходи, се срина отъ земетресенето преди две години. Монаситъ, 12 на брой, най-чисти българи, живѣятъ като аскети и за тѣхното съществуване не се изисква много, тѣ се задоволяватъ съ минималното за живота си!

Грижата на тѣзи отшелници, отдали живота си въ служба на Бога и на България, е постоянното западане на манастиря, който отъ години наредъ не се поправя, поради липса на средства. Неоценимото богатство на библиотаката, която съдържа надъ 30,000 старопечатни книги, ръкописи отъ преди 500 и повече години, папируси, Хрисовули отъ старитъ наши Царе, оригинала на Пайсиевата история, а сжщо мощи отъ свѣтии, извънредно ценни стариикони и пр., ако това именно богатство на Българския народъ не се презервира, поправи, опази, скоро влагата, мухъла и вѣковетъ ще го разрушатъ!

Помощниятъ Комитетъ при БОРБА изпрати събранитъ 1,000 долара до дѣдо Игуменъ отъ когото получи благодарствено писмо. Ние молимъ всички наши сънародници по цѣли свѣтъ, да изпратятъ до Комитетъ каквато сума имъ се откъсне отъ сърдцето, за да може да помогнемъ на тази крепостъ на българщината! Отъ насъ зависи дали вѣковния Манастиръ ЗОГРАФЪ ще съществува или скоро ще бжде само руини!

Всички суми да се изпращатъ до Комитета на адресъ:

FOUNDATION "BORBA - ZOGRAF". P.O.BOX 59140. CHICAGO, ILL. 60659.

UNITED STATES OF AMERICA.

СЕДЕМНАДЕСЕТИЯ ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

ЩЕ СЕ СЪСТОИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ НА 8 И 9 МАРТЪ 1980 ГОДИНА ВЪ ХОТЕЛЪ ДОРАЛЪ.

Всѣка втора година Българскиятъ Националенъ Фронтъ има своитѣ Конгреси, гдето се разглеждатъ въпроситѣ за борбата за Освобождението на България отъ комунизма, развоя на международнитѣ събития и дейността на нашата Организация. На следващия Конгресъ презъ 8 и 9 Мартъ 1980 г. заседанията ще станатъ въ събота и недѣля преди обѣдъ въ Кристалъ Руумъ. На 8 Мартъ вечерята ще стане Тържеството по случай "Денътъ на Освобождението на България отъ Отомонско иго" въ голѣмия Балъ Руумъ

Ще присѣтствуватъ делегати и гости отъ цѣла Америка, Европа и Австралия. Говорители на тържеството ще бѣдатъ нѣколко Американски Народни Представители и други официални лица. Както всѣка година, така и на този Конгресъ се надѣваме, че Губернатора и Кмета на Ню Йоркъ ще издадатъ Прокламации

Очаква се масово посѣщение на вечеринката, затова е препорѣчително всѣки който иска да я посѣти, да си вземе предварително билети-Клона на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ - адреса е даденъ на първата страница на БОРБА.

СЕДМИЦА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ

НЮ ЙОРКЪ.

Традиционното чествуване се състоя на 15 Юлий 1979, организирано отъ Комитетъ, чиито Почетенъ Председателъ е Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Тържеството започна съ Божествена Служба въ Катедралния Храмъ "Св. Патрикъ", проведена отъ Литванския Митрополитъ Джаскевичъ, следъ което Украинскиятъ Владика Пашчекъ произнесе слово.

Д-РЪ ИВ. ДОЧЕВЪ

Следъ Църковната Служба се състоя Грамадна манифестация въ центъра на града, водена отъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, начело съ знамената на Американскитѣ ветерани и стотици знамена и плакати, въ които взеха участие надъ 5,000 души. България бѣ представена отъ голѣма група, на чело съ Никола Стояновъ и Лазаръ Златковъ съ знамена, носени отъ Петъръ Николовъ и Димитъръ Стожановъ.

Въ Централния Паркъ се състоя грамаденъ митингъ, на който главнитѣ говорители бѣха: Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, Д-ръ Ку Ченкъ Чангъ отъ Националенъ Китай, Народнитѣ Представители Марио Биаджи и Уилиямъ Грийнъ и Чермана на Комитета на Поробенитѣ отъ Комунизма Народи Хорстъ Улихъ отъ Источна Германия.

ВАШИНГТОНЪ.

На 21 Юлий 1979, като заключение на "Седмицата на Поробенитѣ Народи" се състоя Международна Изложба и Фестивалъ въ "Залата на Конвенциитѣ", организирана отъ

АЛИЕВЪ, Д-РЪ ДОЧЕВЪ, Г. ПЕТРОВЪ

Комитетъ подъ Председателството на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ съ помощникъ Аристиде Николай отъ Румъния.

България бѣ представена съ отлично наредена маса съ национални и битови предмети, организирана отъ Георги Петровъ отъ Кливеландъ. Танцовата ни група отъ Толидо подъ ръководството на Георги Томпсонъ пожъна нестихващи аплодисменти.

На това Тържество участвуваха 14 нации и бѣ посѣтено отъ надъ 5,000 души.

За "Седмицата на Поробенитѣ Народи" Президента на Съединенитѣ Щати на Америка Джими Картеръ издаде специална Прокламация.

НИАГАРА ФАЛСЪ, КАНАДА.

На 4 Ноември 1979 Независимата Българска Църква "Св.Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалс, Канада отпразднува своя Патроненъ денъ и денъта на Народнитѣ Будители по най-тържественъ начинъ. Следъ Божествената служба о.Тома Кобаковъ, произнесе отлично слово, критикувайки кървавия комунизъмъ, който се стареа да превземе дори и Църквитѣ ни въ Свободния свѣтъ.

На тържеството бѣха дошли гости отъ близки и далечни градове въ Канада и Съединенитѣ Щати. На края бѣ сложена Братска трапеца и при български ястиета и нашеска музика, тържеството продължи до късно при отлична братска атмосфера.

ТОРОНТО, КАНАДА.

По случай годишнината отъ окупацията на Чехо-Словакия отъ Съветскитѣ и други комунистически войски, на 21 Августъ 1979 Чехо-Словашката емиграция устрои голѣмъ Протестенъ Митингъ предъ кметството на града при стечение на хиляди емигранти отъ разнитѣ окупирани отъ комуниститѣ страни.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ бѣ добре представенъ съ внушителна група, начело съ Председателя Инж.А.Гъндерски, Ц.Градинаровъ, К.Радевъ, В.Ивановъ, Н.Шайковъ, Д-ръ А.Тодоровъ, Ст.Колевъ и още много други национални емигранти. Главни говорители бѣха: кмета на Торонто и прдставители на Федералното и мѣстно управления и отъ разнитѣ политически партии.

Прѣзъ лѣтото Клона на Б.Н.Ф. въ Торонто направи три пикника на фармата на нашия отличенъ другаръ въ борбата Крумъ Радевъ, посетѣни отъ много членове и приятели на Организацията.

Новиятъ адресъ на Клона на Българскиятъ Националенъ Фронтъ въ Торонто е:

BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc., Chapter Toronto. P.O. BOX 67 Station "A".

REXDALE, Ontario M9W 5K9 CANADA

ГЕРМЕСХАЙМЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 5 Октомври 1979 година въ Гермесхаймъ, Германия се състоя Годишното Събрание на Дружеството "Царъ Симеонъ II", на което сж присѣтствували всички членове. Разгледани били редица политически и организационни въпроси, като накрая било избрано ново Настоятелство съ Председателъ Мария Вагнеръ и секретаръ Владимиръ Нойковъ.

ОСНОВАНИ НОВИ КЛОНОВЕ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

На 8 Май 1979 година въ градъ Брисбънъ Австралия се е състояло Учредително Събрание на което се е основалъ Клонъ на Български Националенъ Фронтъ. Следъ прочитане на Устава, коментари и дискусии, се избра Настоятелство въ съставъ: Председателъ Иванъ Куртевъ, Секретаръ А.Аврамовъ и Касиеръ Тодоръ Рангеловъ.

Начертали били линиитѣ за бъдащата дейность на Клона и билъ изпратенъ протоколъ за учредяването до Ц.У.С. на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ.

На 17 Юний въ градъ Санктъ Петербургъ, Флорида Съединенитѣ Щати на едно Събрание се е основалъ новъ Клонъ на Българския Националенъ Фронтъ. Върѣдъ приятелска атмосфера било избрано ново Настоятелство съ Председателъ Д-ръ Трифонъ Московъ и Секретаръ-Касиеръ Петъръ Николовъ.

Българската колония въ града се увеличева простоянно съ нови пришълци, главно отъ Чикаго и отъ Ню Джерси.

На 3 Мартъ 1979 въ града Фресно, Калифорния се е основалъ новъ клонъ на Организацията при едно Учредително Събрание, на което билъ избранъ за Председателъ славния и вѣренъ Горянинъ Радко Щингаловъ.

Малката българска колония въ града се състои повечето отъ отлични български патриоти, които сж дали кръвна данъ за свободата на България.

ЧЕСТВУВАНЕ ПАМЯТЪТА НА "ОСВОБОДИТЕЛЯ НА БЪЛГАРИЯ" МАКЪ ГАХАНЪ.

Д-РЪ ИВ. ДОЧЕВЪ ГОВОРИ

ФОЛКЛОРНИТЪ ГРУПИ.

На 17 Юний 1979 в Ню Лексингтонъ, Охайо, родното мѣсто на Американския журналистъ и патриотъ Джануариусъ Макъ Гаханъ, нареченъ отъ Американцитѣ "Освободителя на България", се състоя Годишното Чествуване, на което взеха участие почти цѣлото население на градчето, много гости отъ други мѣста, български емигранти и американци.

Преди обѣдъ се състоя Манифестация презъ града до гроба на Макъ Гаханъ, начело съ Кмета Хуфманъ. На гроба се отслужи Панахида отъ отецъ Христо Христовъ и се казаха слова отъ Кмета Хуфманъ и Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който положи венецъ отъ страна на Националния Фронтъ.

Въ залата на Методистката Църква бѣ сервиранъ обѣдъ и тамъ бѣ изнесена сказка за живота и дѣлото на този великъ приятелъ на Българския народъ. На градския площадъ фолклорнитѣ групи отъ Толидо и Пистбургъ изнесоха великолепни хора и ржченици, аплодирани отъ множеството.

Следъ приключване на Тържеството, Управата на Фондацията има своето заседание, на което се разгледа въпроса за купуване къща, която да се преобърне на Музей въ по-скоро време. Д-ръ Георги Табаковъ отъ Акронъ бѣ вече внесълъ една внушителна сума за тази целъ като дарение. Д-ръ Георги Паприковъ направи дарение за да може да се издаде една популярна ржчка за живота и дѣлото на Макъ Гаханъ и да се раздава на ученицитѣ отъ града.

Нашата Организация бѣ представена отъ много наши членове дошли отъ Канада и много градове на Америка.

На 16 Септември 1979 в Ню Лексингтонъ се състоя обѣдъ за членоветѣ на "Американо - Българската Фондация Макъ Гаханъ" на която участваха: кметътъ на града Хуфманъ, съдията Таигъ, пасторъ Пенни, отецъ Снокъ, гимназиални учители, предсавители на Библиотеката и Радиото и др.

Тази приятелска срѣща бѣше организирана отъ Д-ръ Георги Табаковъ и Георги Петровъ и скоро следъ това се преобърна на едно плодотворно събрание, където бѣха разисквани плановетѣ на Фондацията за образуване на Къща-Музей на името на Джануариусъ Макъ Гаханъ.

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНО ТЪРЖЕСТВО НА БАЛТИСКИТЪ ДЪРЖАВИ.

Преди 15 години, въ Парка на Свѣтовното Изложение въ Ню Йоркъ, емигрантитѣ отъ Балтиискитѣ Държави построиха грандиозенъ паметникъ въ память на всички тѣхни сънародници, повече отъ 800,000, депортирани отъ Съветската властъ въ Сибиръ и тамъ намѣрили смъртта си.

На 14 Априль 1979 година, сигурно отъ престѣпници-комунисти, този паметникъ бѣ разрушенъ отъ бомба. Въпрѣки това, на същото мѣсто, на 18 Юний 1979 се състоя митингъ отъ хиляди емигранти отъ Балтиискитѣ страни, а също и тѣхни приятели отъ другитѣ поробени отъ комунизъма страни. Главни говорители бѣха: Сенатора Холъ, Естонския Консулъ Синутисъ и Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

Специаленъ комитетъ се е заелъ да построи още по-величествен паметникъ на мѣстото на разрушения. Престѣпницитѣ се издирватъ отъ Федералната полиция и скоро ще получатъ заслуженото си наказание.

АФЕРАТА СЪ ИЗПРАТЕНИЯ ОТЪ КОМУНИСТИТЪ "ЕМИГРАНТЪ" НИКОЛА НИКОЛОВЪ ВЪ АМЕРИКА.

В началото на 1977 година пристигна във Ню Йорк от Италия българският "емигрант" Никола Николов с съпругата си Виолета. Както той казва, бил принуден да емигрира, понеже комунистите не му обнародвали повечето от неговите литературни материали и го подтикнули като журналист. Още отначало Николов се свързва с хора от Българското Комунистическо консулство във Ню Йорк, от там се прехвърля във Вашингтон, где то поддържа постоянни връзки с Българската Комунистическа Легация. Сдобил се с някакви съмнителни препоръки, той се насочва към Държавното Радио на Съединените Щати "Гласа на Америка" с желание да постъпи там на работа.

Междувременно той започва да пише "роман" за "ужасите във Америка", "за преследването на негрите", "за бедственото положение на емигрантите", "за страданията на безработните", "за империализма на Америка" и пр.

В това време Българският Национален Фронт получава сведения за този лъже-емигрант, че е изпечен комунист и изпратен от Софийската Държавна Сигурност с задача да инфилтрира някое Американско учреждение. Организацията изпрати писмо да директора на "Гласа на Америка" - Шраус с предупреждение да бъдат много внимателни с неговото приемане във Българския Отдел на Радиото. След дълги и широки изследвания и контроли, за наше най-голямо оучудване, Никола Николов му се дава "клиранс", че е провърнен и добър за тази служба!

Почувствувал, че неговата мисия е разкрита, Никола Николов и неговите господари се уплашват и на 17 Юлий 1979, този ефтин шпионин се качва на един Съветски самолет от Ню Йорк и заминава обратно за България. Сега там, това го научаваме по-после, е на работа във Държавното радио и му е даден голям луксозен апартамент във София, като награда за "заслугите" му във борбата против Америка.

Българският Национален Фронт изпълни задачата си и разкри домогванията на един комунистически шпионин от България. Въпроса, обаче, кой препоръча и кой американски ивентигатор му е дал "клиранс" е още открит. Ние протестирахме до най-висшите власти да открият тези негови помагачи и да бъдат съответно наказани.

НАГРАДЕНИ СЪ ЗЛАТНИЯ ОРДЕНЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

На 18 Юлий 1979 през време на "Седмичата на Поробените Народи" във Ню Йорк нашият Председател Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ поднесе Ордена на Организацията на храбрия борец на Украйна ВАЛЕНТИНЪ МОРОЗЪ, който току що бѣ пуснат от Съветските Концентрационни Лагери.

Великият борец за свобода и човѣчност бѣ прекарал надъ 12 години по лагери и затвори и бѣ пуснат само благодарение на натиска на Съединените Щати и на хилядите национали емигранти по свѣта.

Валентинъ Морозъ, трогнат от това отличие, благодари най-сърдечно на нашия Председател.

Valentyn Moroz in the US

ПАСТОРЪ ЛИНДСТРОМЪ

На 24 Юний 1979 сь специално тържество, организирано от Румънския Национален Конгресъ във Чикаго сь Председател Д-ръ Ал. Ронетъ, бѣ чествуванъ голѣмиятъ Американски патриотъ, антикомунистъ и приятел на всички поробени народи Пасторъ ПАУЛЪ ЛИНДСТРОМЪ.

На тържеството му бѣ поднесенъ Златния Орденъ на нашата Организация отъ Канцлера Д-ръ Георги Паприковъ, за която честь пасторъ Линдстром отговори сь прочувствено слово, въ което изтъкна солидарността на всички емигранти отъ поробените отъ комунизма народи.

ПО СЛУЧАЙ 35 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА РОДИНАТА

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЯТЪТА НА

ПАДНАЛИТЕ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ

ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

На 9 Септември 1979 в Православната Катедрала "Св.Владимир" по инициатива на двата клона на Българския Национален Фронт бѣ устроена Тържествена Панахида по случай поробването на България и в памет на загиналите наши братя в борбата за свобода. Панахидата бѣ отслужена от Митрополитъ Базилевски в съслужение на нѣколко свещеника и Църковния хоръ. Предъ олтаря бѣха поставени знамената на Съединените Шати и България, държани от Петъръ Николовъ и Димитъръ Стожановъ. Българската емиграция се бѣ стекла масово на това траурно тържество.

Следъ Панахидата, в Църковния салонъ се сложи Братска Трапеза за Богъ да прости. Ръководителъ бѣ Никола Стояновъ. Той даде думата първо на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ който говори на английски и на Лазаръ Златковъ, който говори на български. Отъ страна на "Поробените народи" поднесе съчувствията си Хорстъ Улихъ, а отъ Антиболшевишкия блокъ на Народитѣ - Александъръ Соколишинъ. Бѣха представени лидеритѣ на разнитѣ братски намѣ поробени народи: Ескендеръ Несевъ - Азербейджанъ, Елмеръ Липингъ - Балтийскитѣ държави, Генералъ Никола Назаренко - Козакия, Валентинъ Канторъ - Румъния, Дария Степанякъ и Ярославъ Козановски - Украйна, Валентинъ Мантулинъ - Русия. Бѣха представени също: Христо Коновски и Жечо Теневъ - отъ Земеделската партия, Иванъ Бенковъ - Българската Лига за Правата на Човѣка и др.

За отличното организиране на Панахидата съдействуваха: Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, г-жа Лазаръ Златкова, Георги Гачевъ, Трайко Гоговъ, Георги Дрънковъ, Димитъръ Стожановъ, на които Председателя изказа своята благодарностъ.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

На 9 Септември 1979 в Православната Църква "Св.Недѣля" по инициатива на Българския Национален Фронтъ се отслужи Панахида за падналитѣ в борба противъ комунизма в Родината. Присѣтствуваха голѣмъ брой наши емигранти, а също и представители на братски намѣ народи: хървати, унгарци, украинци и др.

Вдъхновено слово каза Председателя на Б.Н.Ф. Никола Атанасовъ.

САНТЯГО ДЕ ЧИЛИ, ЧИЛИ.

По инициатива на Българския Национален Фронтъ на 9 Септември 1979 се организира Панахида в Руската Православна Църква в памет на 100,000 наши братя и сестри избити отъ кървавия комунизъмъ в България. Присѣтствуваха всички национални български емигранти. Подходяще слово каза Председателя на Б.Н.Ф. Ив. Тодоровъ.

ЙЪНГСТАУНЪ, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

На 9 Септември 1979 в Македоно-Българската Църква "Св.Духъ" благоговейниятъ нашъ отецъ Кирилъ Антоновъ отсужи Парастасъ за избититѣ наши братя отъ безбожницитѣ в Родината, за упокоение на тѣхнитѣ светли души. Парастаси и молитви о. Кирилъ прави при всѣка Свѣта Литургия в своята Църква.

ФЕНИКСЪ АРИЗОНА, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

На 9 Септември 1979 по инициатива на Българския Национален Фронтъ се устрои Панахида в Евангелската Църква отъ пасторъ Михаилъ Уелчъ в присѣтствието на много български емигранти.

За значението на тази Божа Служба говори Председателя Георги Антоновъ, който изтъкна варварскитѣ методи на днешнитѣ поробители на Родината и направи апелъ за още по-интензивна борба противъ тѣхъ.

БРИЗБЕНЪ, АВСТРАЛИЯ.

По инициатива на Б.Н.Ф. и Б.З.С. в града, на 9 септември 1979 се отслужи тържествена Панахида в Православната Църква, при стечение на националната емиграция в чест и памет на падналите за свободата и за избитите наши братя от комунистите в Родината.

По този случай казаха подходящи слова Иванъ Куртевъ и Тодоръ Рангеловъ.

Следъ Панахидата се сложи Братска Трапеза за Богъ да прости, на която г-жа Бойчева отъ Пъртъ раздаде жито и закуски.

НИАГАРА ФАЛСЪ, КАНАДА.

На 9 септември 1979 в Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" клоновете на Българския Националенъ Фронтъ в Торонто и Бъфало организираха традиционната Панахида за всички наши братя, паднали като жертви на комунистическия тероръ и за тѣзи, починали далечъ отъ Роденъ Край, проведена отъ о. Тома Кобаковъ в съслужение на неговия Дяконъ.

При стечение на стотици наши сънародници отъ околните градове Панахидата премина най-тържествено. Накрая о. Кобаковъ каза вдъхновено и пламенно слово за запазване Българския духъ в чужбина, за да можемъ още по-интензивно да се боримъ противъ поробителите на Родината. Накрая бѣ сложена Братска Трапеза.

ФРЕСНО, КАЛИФОРНИЯ, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

По инициатива на Българския Националенъ Фронтъ на 9 септември 1979 в града се отслужи Тържествена Панахида в Православния Храмъ "Св. Георги" отъ отецъ Михайлъ за падналите български патриоти дали живота си противъ кървавия поробител на Родината. Бѣха се стекли всички национални български емигранти, а също много гости: германци, руси, гърци и др. Бѣше прочетена и Заупокойна Молитва и за назабравимия нашъ Царъ Борисъ III Обединителъ.

Говориха: отецъ Михайлъ, който възхвали българите, които тачатъ народните си герои, Михайлъ Ст. Георгиевъ, Тома Д. Илиевъ и Радко Шингаловъ - всички славни Горяни, които обрисоваха кървавия комунизъмъ в България, срещу който всички трѣбва да се боримъ съ общи усилия за освобождението на Родината.

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

На 9 септември 1979 в Православната Църква "Св. Сантанеза" се отслужи Панахида за чествуване паметта на всички герои, които дадоха живота си в борба срещу комунизма за свободата на България.

Накрая Председателят на клон на Българския Националенъ Фронтъ Енрико дель Белло каза прочувствено слово предъ богомолците - емигранти.

ТОЛИДО, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

На 9 септември 1979 в Българската Православна Църква "Св. Георги Победоносецъ", отецъ Венцеславъ Димитровъ отслужи Парастасъ за загиналите наши братя и сестри следъ кървавата дата 9 9 1944 година в борбата имъ за свободата на нашата Родина.

ДЕТРОЙТЪ, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ

Първата Панахида в Съединените Шати за избитите наши братя и сестри отъ комунистите в България бѣ отслужена в Детройтъ отъ достопочтения нашъ отецъ Георги Николовъ презъ 1951 година. Вѣренъ на тази благородна традиция и тази година Свещеноикономътъ прочете Молитва и каза слово противъ безвѣрниците в Родината.

ЦЮРИХЪ, ШВЕЙЦАРИЯ.

По инициатива на националната ни емиграция на 9 септември 1979 в Православната Църква "Св. Покровъ" се отслужи Панахида отъ о. Александъръ в памет на хилядите наши братя и сестри, жертви на комунистическия тероръ.

Организаторка на това тържество бѣ славната наша патриотка г-жа М. Кьорчева.

ПРЕДЪ КОМУНИСТИЧЕСКАТА ЛЕГАЦИЯ..

ПАНАХИДА ВЪ ЦЪРКВАТА.

ОТАВА, КАНАДА.

На 8 Септември 1979 клона на Българския Национален Фронт "Горяни", начело съ неговия Председател Димитър Николов и Комитета за "Правата на Човѣка" отъ Торонто организираха Протестенъ Митингъ и Панахида предъ вратата на Българската Комунистическа Легация въ столицата на Канада, Отава.

Панахидата бѣ отслужена отъ отецъ Кобаковъ и отецъ Северъ, заедно съ Църковния хоръ, като след Божествената служба о.Кобаковъ и Недѣлко Недѣлковъ произнесоха възторжени слова. Полицията охраняваше комунистическата легация, а отъ вътре комунистите се криеха задъ пердетата.

Следъ демонстрацията се сложи Братска Трапеза за Богъ да прости. Присѣтствуваха много български емигранти отъ Отава, Торонто и другаде

На 9 Септември 1979 въ Руската Православна Църква "Св.Богородица" по инициатива на клона на Б.Н.Ф."Горяни" се отслужи Тържествена Панахида въ паметъ на падналитѣ наши братя въ борба противъ комунистите, отслужена отъ Архимандритъ Виталий и о.Северъ, при стечение на всички национални емигранти въ града.

Вдъхновено слово каза Председателътъ на Горянитѣ-Димитъръ Николовъ.

На Братската Трапеза дѣдо Виталий отговори съ благословия къмъ всички борци противъ безбожницитѣ, които протягатъ ръце дори и къмъ нашитѣ свободни Църкви въ чужбина.

Веднага следъ демонстрацията предъ легацията отъ Горянитѣ, Българския Пълномощенъ Министъръ Коста Талаловъ билъ получилъ "сърдечна атака" и билъ закаранъ въ "Дженералъ Хоспиталъ". Миналогодишниятъ пълномощенъ министъръ, следъ демонстрацията е билъ отзованъ отъ поста си, по причина на "болестъ" /.

Канадиската и емиграционната преса даде широка гласностъ за демонстрациитѣ.

АКРОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 Септември 1979 въ Българския Храмъ "Св.Илия" Всеблагоевнейниятъ нашъ отецъ Борисъ Краевъ прочете Молитва въ паметъ на хилядитѣ българи, избити отъ комунистите въ Стария Край преди 35 години и по случай перобването на България.

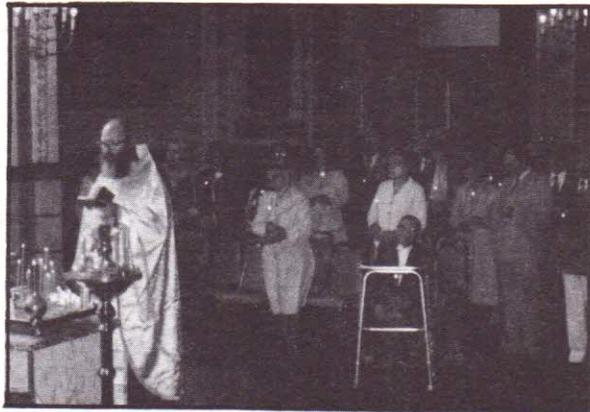
На 16 Септември 1979 въ Българската Църква "Св.Тома" отецъ Христо Христовъ отслужи Панахида въ паметъ на падналитѣ наши братя за свободата на България и за всички избити отъ безбожния комунизъмъ, а също така и въ паметъ на незабравимия нашъ Царь Борисъ III Обединителъ.

Църквата бѣ пълна съ богомолци българи и от другитѣ поробени страни наши приятели. Накрая бѣ раздадено жито, просѣфора и вино за Богъ да прости.

МЮНХЕНЪ, ГЕРМАНИЯ.

По инициативата на Българската Православна Църковна Община съ Председателъ Евдокимъ Евдокимовъ, на 9 Септември 1979 бѣ отслужена Панахида въ Руската Църква "Св.Николай" отъ Епископъ Павелъ, въ паметъ на всички българи, погинали отъ кървавитѣ комунистически сатрапи.

Нашата национална емиграция посети масово това траурно българско тържество и съ това засвидетелствува свободолубието си и вѣрността си къмъ поробената ни Родина.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 Септември 1979 клон на Българския Национален Фронтъ проведе Панахида въ Катедралния Православен Храмъ "Св.Тройца" въ паметъ на 100,000 жертви на комунистическия тероръ въ България, а също по случай 36 години отъ кончината на Царь Борисъ III Обединителъ и за всимки наши съграждани, починали далечъ отъ Роденъ Край.

Следъ Божествената Служба се състоя Траурно Събрание въ църковния салонъ, открито съ подходящи думи отъ Никола Янакиевъ, който описа живота въ поробена България. Следъ него говори Д-ръ Георги Паприковъ за живота, дѣлото и кончината на Царь Борисъ III, който даде живота си

за спасението на народа. Следъ събранието бѣ раздадено жито, просфора и вино за Богъ да прости. В единъ ресторантъ бѣ сложена Братска Трапеза.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

На 9 Септември 1979 по починъ на Българската Источно-Православна Църковна Община "Св.Иванъ Рилски" и на Българския Национален Фронтъ се организира Тържествена Служба и Панахида за избититѣ хиляди наши братя отъ комуниститѣ въ България, проведена въ Руската Катедрала отъ отецъ Владимиръ въ съслужение съ Игнатъ Веселиновъ и Църковния хоръ.

Следъ Панахидата се състоя възпоменателно събрание и Братска Трапеза въ Църковния салонъ, на което произнесе високо патриотично слово Председателят на Общината Д-ръ Д.Ахпаповъ. Отговори Представителят на Австралиския Федерален Парламентъ, който, трогнатъ отъ проявеното уважение къмъ падналитѣ борци противъ комунизма, обеща своето сътрудничество въ борбата противъ поробителитѣ на България. Произнесоха речи: Д.Вишневски отъ Руската Организация за Свобода, П.Серьотка, ветеранъ отъ Армията на Власовъ, родениятъ въ Русия и най-старъ българинъ въ града, Щеревъ, потомъкъ на възрожденеца Василь Друмевъ и накарая завърши съ пламенна речъ Председателят на Националния Фронтъ Живко Сребровъ, който направи също и дарение за Църквата.

ТОРОНТО, КАНАДА.

На 9 Септември 1979 въ Македоно-Българската Църква "Св.Тройца" по починъ на Българския Национален Фронтъ се проведе Панахида, отслужена отъ о.Василь Михайловъ въ съслужение на Църковния хоръ подъ диригентството на А.Икономовъ. Националната ни емиграция се бѣше масово стекла да почете паметта на хилядитѣ българи, избити отъ жесткия комунизъмъ. Между присѣтствуващитѣ личеа: Инж.А.Гъндерски, Б.Димитровъ, В.Ивановъ, К.Радевъ, Н.Каневъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, А.Спространовъ, Н.Шайковъ, С.Радевъ, Б.Аргировъ, Вл.Ценовъ, Братя Матевъ, Л.Кароловъ, Б.С.Димитровъ, П.Стояновъ, Н.Николовъ, С.Симеоновъ, Н.Бояджиевъ, повечето съ семействата си.

Следъ службата достопочтениятъ нашъ отецъ Михайловъ държа високо патриотично и назидателно слово, като анатемоса най-черната дата въ нашата история 9 9 1944. Той също разкритикува държането на нѣкои наши емигранти, които не се интересуватъ отъ Народното Дѣло за освобождението на Родината и апелира за още по-голѣмъ ентузиазъмъ за борба противъ домогванията на атеиститѣ къмъ свободнитѣ наши Църкви въ чужбина.

Следъ това бѣ раздадено жито, просфора и вино за Богъ да прости. В единъ ресторантъ бѣ сложена Братска Трапеза, на която нашиятъ Председателъ Инж.Гъндерски благодари на о.Михайловъ и произнесе кратка патриотична речъ.

ЛОНДОНЪ, АНГЛИЯ.

На 9 Септември 1979 въ Българската Православна Църква "Св.Иванъ" бѣ отслужена Панахида въ паметъ на борцитѣ, които дадоха живота си за свободата на Родината противъ окупаторитѣ - комунисти. Службата бѣ проведена отъ Архимандритъ Григорий Виденовъ при стечение на националната ни емиграция и на мнозина представители на братски намъ поробени отъ комунизма народи.

ЗАДОЧНИ РЕПОРТАЖИ ЗА БЪЛГАРИЯ. Георги Марковъ

За увѣковечаване паметта на подло убийство презъ Септемврий 1978 въ Лондонъ критикъ на комунистическия режимъ въ България, писателя Георги Марковъ, по инициативата на "Българската Лига за Правата на Човѣка" и "Българския Националенъ Фронтъ" въ Швейцария, се основа "Фондъ Георги Марковъ" съ целъ събиране средства за отпечатване произведенията на писателя. Фонда е готовъ да пусне въ продажба Томъ I отъ произведенията му, който обхваща 137 глави съ общо къмъ 800 страници. Томъ II ще бъде пуснатъ къмъ края на годината.

Тѣзи репортажи на Георги Марковъ описватъ интимния животъ и дѣлата на комунистическата върхушка въ България, нейнитѣ интриги, морални падения, кражди и рушвети. За тѣзи именно репортажи по Б.Б.С. въ Лондонъ, Георги Марковъ бѣ убитъ съ отровенъ чадъръ.

Книгата може да се достави чрезъ БОРБА, суми за Фондацията, а също и за книги моля да се прашатъ до Председателя на Фонда: Йосифъ Загорски, на адресъ:

Mr. Josef Zagorski. Postfach 6, 8037. Zürich, Switzerland.

СТАЛИНИЗАЦИЯ НА БЪЛГАРСКОТО ОБЩЕСТВО. Христо Деведжиевъ.

Отлично обосновано и исторически доказано биографично описание на политическото положение въ България подъ комунизма въ епохата на Сталинъ. Особено точно описание на "Лагера на Смъртта" Бѣлене, гдето автора е единъ отъ хилядитѣ мъченици. Най-горещо препоръчваме тази книга на Българскитѣ емигранти.

Написана на английски, 216 стр. илюстрирана, твърда обложка, цена 5 долара, доставя се чрезъ БОРБА.

БЪЛГАРИТѢ - АМЕРИКАНЦИ. Д-ръ Николай Алтънковъ

Неимоверно коректенъ и пълненъ трудъ за произхода, разселването, локализацията, работата, културнитѣ прояви, религията, организацията и пр. на Българитѣ - Емигранти отъ началото до наши дни. Съ голѣмъ трудъ, постоянство и умение авторътъ е успѣлъ да събере данни и напише тази така ценна книга за историята на нашата емиграция.

Тази книга е основата на една бъдаща "История на Българската Емиграция", която да обхваща епохата отъ преди Освобождението и всичкитѣ страни по свѣта, гдето сѣ емигрирали българитѣ.

Книгата е написана на английски езикъ, 172 стр. голѣмъ форматъ, мека подвързия, цена 10 долара, доставя се отъ: Dr. Nikola Altankov. 111 N. La Cumbre Road, Santa Barbara, California 93110, U.S.A.

МАКЪ ГАХАНЪ И БЪЛГАРИЯ. Проф. Джеймсъ Кларкъ и Д-ръ Георги Табаковъ.

Описание на живота, дѣлото и кончината на този великъ приятелъ на българския народъ, чиито репортажи на Баташкитѣ кланета събудиха Европейската съвестъ и се постигна Освобождението на България отъ Отоманско иго. Също, описание на Стогодишнината отъ неговата дейност и тържествата по този случай въ родното му мѣсто.

Отлична книга за всѣки единъ български емигрантъ. Написана на английски, 90 стр., илюстрирана, твърда обложка, цена 12 долара, доставя се отъ:

Foundation Mac Gahan. 1581 W. Market st. Akron, Ohio 44313 U.S.A.

НОВОИЗЛЕЗЛИ ЕМИГРАНТСКИ СПИСАНИЯ, ПОЛУЧЕНИ ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА:

ОСВОБОЖДЕНИЕ. Главенъ Редакторъ: Димитъръ Вацовъ.

Мартъ 1979.

Мелбърнъ, Австралия. Год. I, брой 1, 20 стр. Офсетъ печатъ, Антикомунистически тонъ.

БЪЛГАРИЯ. Главенъ Редакторъ: Лазаръ Златковъ.

Августъ 1979.

Ню Йоркъ, С.А.Щ. Год I, брой 1, 28 стр. Органъ на "Българската Лига за Човѣшкитѣ Права" Списванъ въ строга антикомунистическа тенденция и радателъ за Правата на Човѣка.

БЪЛГАРСКИ ГЛАСЪ. Редакторъ-Координаторъ: Емилъ Илиевъ.

Ноемврий 1979.

Малага, Испания. Гд. I, брой 1, 47 стр. Суперлюксозенъ цвѣтенъ офсетъ, органъ на нѣколко сдружения и организации, списванъ съ антикомунистическа тенденция, статии отъ исторически, културенъ характеръ, хуморъ и спортъ.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 21 Юлий 1979 почина в Колумбусъ, Съединенитѣ Щати българскиятъ политически емигрантъ

ПОЛКОВНИКЪ РАЙЧО РАЙЧЕВЪ
1898-1979

Покойниятъ български войнъ служи дълги години в Царската Българска Войска като специаленъ адютантъ, а после Началникъ на Военното Разузнаване в Пловдивска област. Следъ 9 Септемврий 1944 емигрира за Гърция, а отъ тамъ за Съединенитѣ Щати. Дългогодишенъ членъ на Б.Н.Ф., той взимаше живо участие в много национални инициативи.

На 2 Октомврий 1979 почина в Ню Йоркъ дъщерята на великия руски писателъ Графъ Левъ Толстой на 95 годишна възраст

ГРАФИНЯ АЛЕКСАНДРА ТОЛСТОЙ

Покойната е била любимата дъщеря на великия писателъ, който малко преди смъртта си е искалъ да дойде в България и тамъ да почине. Графиня Александра Толстой е била много пати затваряна отъ комуниститѣ в Русия, но по-късно все пакъ успѣва да емигрира за Съединенитѣ Щати. Тукъ тя основава презъ 1939 г. "Фондация Толстой" за подпомагане политическиятъ емигранти отъ Источнитѣ страни.

Следъ Втората Свѣтвна война, когато Българскиятъ политически емигранти бѣха преследвани, игнорирани и пзмираха по лагери и затвори, Графиня Толстой бѣше единствената, която се застъпи за тѣхъ. Съ помощта на Фондацията, тя успѣ да помогне на хиляди български емигранти да се преселятъ в задокоеанскитѣ страни и започнатъ новъ животъ в гостоприемнитѣ имъ нови отечества.

Българската политическа емиграция винаги ще си спомня съ благодарностъ и любовъ за благородната Графиня Александра Толстой.

На 20 Октомврий 1979 почина в Вашингтонъ, Съединенитѣ Щати на 68 години

Д-РЪ ИВАНЪ ЗЛАТИНЪ

Покойниятъ, завършилъ право съ Докторатъ в Германия бѣ дългогодишенъ дипломатъ в разни страни и остава като емигрантъ в Съединенитѣ Щати. Напоследъкъ работѣше в Конгресната Библиотека, Българския Отдѣлъ в Вашингтонъ.

Починаха в Торонто, Канада трима отлични български емигранти-националисти:

МИРОНЪ ДОСЕВЪ

АНТОНЪ АРГИРОВЪ

ВАСИЛЪ ТАБАКОВЪ

Преди 30 години паднаха на границитѣ простреляни отъ комунистическитѣ палачи

КАПИТАНЪ ИВАНЪ РУСЕВЪ   ПОЛКОВНИКЪ ИВАНЪ ТИНЧОВСКИ   ПОРУЧИКЪ ЙОРДАНЪ ЙОРДАНОВЪ

Тѣхниятъ другаръ при бѣгството презъ границата Майоръ Д-ръ Иванъ Банковски написа вдъхновенно стихотворение в тѣхна честъ и вѣчна слава.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ!

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.
Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБЩАВА:

Така като много адреси на получатели на БОРБА сж промѣнени редакцията прави нова картотека съ адреси, на които занапредъ ще се изпраща списанието безплатно.

Всѣки единъ нашъ сънародникъ, който желае да получава БОРБА и занапредъ, молимъ настоятелно да напише адреса си, дори и да е сжщиятъ като преди и го изпрати съ тази **ПОЩЕНСКА КАРТА**

СЛЕДЪ 1 ЯНУАРИЙ 1980 ГОДИНА БОРБА ЩЕ СЕ ИЗПРАЩА САМО НА ТѢЗИ НАШИ СЪНАРОДНИЦИ, КОИТО СЖ ПРАТИЛИ КАРТИЧКАТА СЪ ТОЧНИЯ АДРЕС

Отъ дълги години събирамъ материалъ за издаването на една тритомна БЪЛГАРСКА ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ, която ще обхваща всички печатни произведения на нашата емиграция следъ 9 Септемврий 1944 година.

Томъ I: книги, брошури и десертации е почти подготвенъ за последна корекция. Ето защо моля всички наши сънародници, които сж правили въ чужбина Докторски Тези, да ми изпратятъ кратки сведения за тѣхъ. Разбира се, сжщо и за други тѣхни трудове.

Въ тази БЪЛГАРСКА ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ ще се опитамъ да опиша съ подробности всички произведения на емиграцията: книги, брошури, вестници, списания, позиви, дисертации и пр. независимо отъ кого сж писани или отъ коя Организация сж издадени

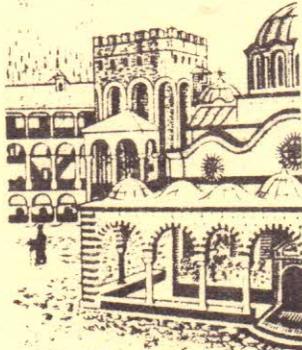
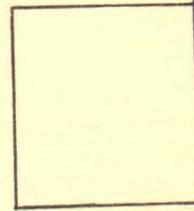
Ако нѣкой сънародникъ има издадени свои произведения или притежава стари издания бихъ му бил много благодаренъ, ако ми ги изпрати, даже взаимнообразно или срещу прилична компенсация. Моля, всичко да се праща на адреса на БОРБА, дадена на първата страница на списанаето.

ТЪРСЯТЪ СЕ:

СИМЕОНЪ СТОЯНОВЪ, жена му СТАМЕНКА, синъ БОЯНЪ, емигрирали презъ Италия презъ 1975 година за Съединенитѣ Щати. Търсятъ ги тѣхни приятели. / Сем. С. /
АЛЕКСАНДЪРЪ ПЕЦЪРЪ 32, отъ Петричко, съ брада. Емигриралъ презъ лѣтото 1977 за Ню Йоркъ. Търси го неговъ приятель. / М. З. /
НЕДЪЛЧЕВЪ отъ с. Бѣла Вода, Свищовско. 1970 въ Парижъ. Търси го приятель / Б. А. /
ВЪТО ПЕТКОВЪ МИШОВЪ отъ с. Войница Кулско. Емигриралъ презъ 1952 за Бѣфало Съединенитѣ Щати. Търси го неговъ приятель. / Г. Б. В. /
НИКОЛА ПЕТКОВЪ НИКОЛОВЪ, 49 отъ Кула, юристъ, емигриралъ първо за Канада презъ 1952 а отъ тамъ за Съединенитѣ Щати. Търси го неговъ роднина. / Г. Б. В. /
ПЕТЪРЪ НЕДЪЛКОВЪ ГЪОРОВЪ, 43 отъ с. Войница Кулско. Емигриралъ презъ 1968 за Чикаго а после за Вашингтонъ. Търси го неговъ съученикъ. / Г. Б. В. /
ИВАНЪ НЯГОЛОВЪ, синъ на Генералъ Няголовъ. Емигриралъ за Турция 1947. / И. З. /
Д-РЪ ГЕОРГИ АНГЕЛОВЪ 54, отъ София. Емигриралъ за Америка презъ 1974. / А. Д. /

AIR MAIL

ПОЩЕНСКАЯ КАРТА

BORBA

P. O. BOX 1204, GRAND CENTRAL STATION

NEW YORK, N. Y. 10017

U.S.A.

До Редакцията на **БОРБА**

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N.Y. 10017, U.S.A.

-
- Моля да ми изпращате и занапредъ БОРБА въ единъ екземпляръ бесплатно.
  - Моля да ми изпращате и занапредъ БОРБА въ .... екземпляри бесплатно за разпращане.
  - Моля да НЕ ми изпращате занапредъ БОРБА.
  - Съ удоволствие ще изпратя скромна помощъ за националното емигрантско списание БОРБА.

Податок
